

PONY WEST

BROJ 23

CENA 25 DINARA

BUČ KASIDI I KID

GRABI I BEŽI

od Nemačke z DVI, Francuska 6 11, SAD, i 10 3, Stajcarska z Sfr, Austrija 15, Asch, Svedska 6 Skr

Teks Gordon

GRABI I BEŽI

**09SERIJA
BUĆ KASIDI I SAN DENS KID**

**Teks Gordon
»GRABI I BEŽI«
XXIII EPIZODA**

**Copyright © by Bones and DEN PRESS
World rights reserved**

**Lektor:
Milorad Stevanović**

**Recenzent:
Borivoje Lošić**

**Korektura:
Fotoslog Dečje novine**

**PONY-WEST – BUĆ KASIDI I KID – VANREDNO IZDANJE BROJ 23 JUL 1983.
Cena 25 dinara. Izdaje NIRO »Dečje novine« – 32300 Gornji Milanovac, Tihomira
Matijevića 4. Glavni i odgovorni urednik: Mirjana Šterijevski. Urednik: Borivoje
Lošić. Izdavački savet: Milica Bogojević (predsednik), Mileta Obradović, Vera
Smrekić, Dragan Simić, Milisav Ilić, Miodrag Vučićević, Miljana Tomić, Nada Mi-
jatović, Nikola Maslovara, Ljiljana Milovanović, Ljiljana Špajaković, Petar Jerko-
vić. Telefoni: (032) 711-549 uredništvo i 711-037 prodaja. Telex: 13731. Štampa:
»Glas« – Beograd Vlajkovićeve 8.**

PONY WEST

BUČ KASIDI I KID

Teks Gordon

GRABI I BEŽI

Dolazak poštanskih kola u svaki zabačen prerijski gradić uvek je predstavljao senzaciju prvog reda. čak i kada je železnica osvojila ogromna prostranstva Divljeg zapada, saobraćaj poštanskim kolima nije izgubio svoj značaj jer je još predstavljao jedinu vrstu transporta između naselja udaljenih od železničke pruge. Tako je i dolazak poštanskog šestoprega, sa kočijašem koji je važnim glasom zaustavljao konje i uobičajenim pratiocem preko čijeg je kolena ležala dvocevka teškog kalibra, izazvao je dužnu pažnju građana Klauuda.

Sa svih strana trčali su ljudi da risustvuju događaju koji se ponavljao svake nedelje, da zijaju u put-

nike, pogotovu ako su ovi pripadali lepšem polu, i da čuju novosti, kojih su provincijalci uvek bili željni.

Kočijaš zateže uzde ispred stanice. U obalku prašine, kočije se zaustaviše. On i pratilac skočiše sa sedišta i, dok je nekoliko prašnjavih i umornih putnika ukrućeno silazilo sa kola i žurilo u obližnji salun da se osveži i nešto pojede, sa trotoara ispred jedne prilično masivne kamene zgrade siđe nekoliko ljudi i žurno se uputi kolima. Kočijaš se okrete i, kada ih ugleda, veselo doviknu:

– Sve je u redu, Reje! Pošiljka je stigla zdráva i čitava!

Čovek koji je išao napred bio je elegantno obučen, krupan i pood-

maklih šezdesetih godina, ali još čilog i snažnog koraka. Iza njega je nastupao mladić u građanskom odelu, blede, mršavog lica, očigledno činovnik koji nije imao mnogo prilike da se kreće po suncu, a još manje da luta na konju po preriji. Trojku je dopunjavao jedan dugajlija riđe kose i dugih košcatih ruku, kome se o pojasu klatio teški mornarički kolt. Na kožnom prsluku riđokosog mutno se presijavala mesingana šerifska zvezda. Lice čuvara zakona ukrašavao je dugačak, povijen nos, nalik na kljun lešinara, a upali obrazi bili su mu pokriveni crvenkastom čekinjom od nekoliko dana stare brade.

Čovek kome se kočijaš obratio stiže do kola i rukova se sa vozačem, pa pogleda na krov kočije, gde je prtljag putnika bio pokriven prašnjavom cirađom. Onda se iskašljao i tišim glasom rekao:

– Nije nam potrebna tolika reklama za našu pošiljku, Pite. – Ovakve stvari se diskretnije najavljuju.

Krupni kočijaš se malo namršti na ovu primedbu, ali ništa ne reče. Mañnu glavom pratiocu i ovaj se uspenra na sedište, onda na krov kola, pa odiže cirađu. Tamo je nešto petljao sa konopcima i onda sa dosta napora podigao jednu poveću čeličnu kutiju, čiji je poklopac bio zatvoren masivnim katancem. Oprezno je prebacio kutiju preko ograde krova pravo u ruke kočijašu i onom mladom činovniku. Ovi je prihvatili i spustiše na zemlju.

Šerifova ruka se primače dršci kolta u futroli i njegovo lice grabljivice osvrte se na sve strane. Proveravao je da li u blizini nema neke sumnjive osobe koja bi mogla da ugrozi očigledno dragocenu sadržinu crne čelične kutije.

Onda i pratilac skoči, pa on i činovnik prihvatili tešku kutiju i pođoše prema zgradi banke. Šerif Zik Karter i bankar Rej Eker kretoše za njima. Ispratili su ih pogledi okupljenih radoznalaca.

Još jedan par očiju zainteresovano je posmatrao malu povorku koja se približavala banci. Te oči su pripadale vitkom plavokosom čoveku kratkih potkresanih brčića koji je stajao preko puta stanice poštanskih kola. Bio je oslonjen leđima o zid pored ulaza u salun »Alhambra«. Plavokosi je bio odeven u nekada elegantno, ali sada prilično pohabano i zapušteno odelo. Na nogama je imao, začudo, čiste čizme. Uredan mu je bio i pojas sa revolverom, čija je futrola izvirivala ispod raskopčanog kaputa. Crni šešir širokog oboda bio mu je malo zabačen na potiljak. U ugla usana videla se tanka cigara, čiji se žar s vremena na vreme pojačavao, praćen izbacivanjem oblačića plavičastog dima.

Povorka sa kasom nestade u ulazu banke i plavokosi čovek malo razočarano baci skoro dopušenu cigaretu na drveni trotoar i zgnječi je čizmom. Zatim je prišao jednom starcu koji je, oslonjen o ogradu

verande isred saluna, takođe sa zanimanjem gledao prizore oko poštanskih kola. Plavokosi stade levo od njega, uzdahnu, pa reče:

– Ovde mora da je prilična čamotinja, stari, zar ne? Inače, dolazak poštanskih kola ne bi podigao ovoliku prašinu u gradu.

Starac okrete glavu i odmeri ga svojim mutnim reumatičnim očima, pa progunda:

– Pa, ima tu šta i da se vidi, prijatelju. Vidim, stranac ste u gradu i zato ne znate zbog čega je za nas važan dolazak poštanskih kola.

– Zbog čega?

– Pa, eto, na primer, u onoj kutiji koju su odneli u banku stiže sveža krv za Klaud.

– Nije mi jasno – reče plavokosi stranac, praveći se nevešt.

– E, moj prijatelju – značajno odvrati starac i skide šešir, pa se počesa po čelavoj glavi. – U kutiji se nalazi nedeljna plata za rudnike srebra gore u Plaservilu. Sutra je subota i ujutru će doći oni iz rudnika da podignu novac i da isplate kopače. Čim padne mrak, eto njih u gradu, a onda počinje gužva i trošenje para. Klaud živi od njih.

– I to se ponavlja svake nedelje? – raspitivao se plavokosi.

– Svake – klimnu glavom stari čovek. Čak se i ja ogrebem o tu gužvu. Oni u »Alhambri« i »Oazi« me uzmu kao pojačanje da čistim lokale kada se završi subotnja i nedeljna gužva.

– Da, zanimljiv posao – odvrati

plavokosi.

– Iznosim ja i pijance i pomažem onoj našoj hulji od šerifa da ih strpa u zatvor dok s ne otrezne.

– Zar šerif može da bude hulja? – kao iznenadi se stranac. – Pa, on je stub u svakom gradu. Čuvar reda i mira.

– Tako bi trebalo da bude – uzdahnu starac i razočarano pogleda u zgaženu cigaru pored čizme svog sagovornika. Ovaj kao da pogodi njegove misli, osmehnu se i izvadi iz džepa dve cigare, jednu dade starcu i onda ih obe pripali. Odbivši nekoliko dimova, stari dodade: – Kažem da je Zik Karter hulja, prijatelju. Svi mu ovde plaćaju danak, naročito oni iz saluna.

– Vidim da je prilično učtiv sa onim čovekom koji je primio vašu dragocenu kutiju – primeti plavokosi.

– Kako i ne bi – pakosno iskrivi usta starac i otkri bezube desni. – Rej Eker ga je i doveo ovamo. On samo njega i sluša. Njih dvojica drže Klaud u svojim rukama.

– Da, tako je to svuda – klimnu glavom plavokosi. – Nego, ja sam jutros stigao u ovu vašu palanku. Nisam se još smestio. Koju mi rupu za spavanje preporučuješ?

– Ima samo jedna jazbina gde odsedaju stranci i oni iz rudnika kada se žapiju – starac mahnu rukom niz ulicu prema jednoj jednospratnoj drvenoj zgradi iznad koje je visila firma »HOTEL DRAJ-VER«. Odmah do hotela, odvojena

samo jednim sokačetom, nalazila se i gradska štala.

– E, pa, onda idem tamo – reče stranac i potapša starca po rame-nu.

Sišao je sa trotoara, a njegov sagovornik dobaci za njim:

– Čuvajte se šerifa, prijatelju. Izgledate mi simpatični, pa ne bih voleo da vam taj dripac pokvari to lepuškasto lice.

– Uvek sam se čuvao šerifa – nasmeja se stranac i odveza svog konja. Pojahao ga je i uputio se ka štali.

Gužva oko dolaska poštanskih kola bila se slegla i Klaud je nastavio da živi uobičajenim ritmom. I popodnevni odmor bio je završen pa je grad dobijao u živosti. Ispred gradske štale lenčario je jedan debeli čovek odeven u košulju sa ružičastim prugama i sa slamnim šeširom na glavi, koji je, kao i njegov vlasnik, očigledno video i bolje i čistije dane. Debeljko je peroremom deljao parče drveta. Niže od štale stajala su dva konja vezana pred salunom »Oaza«. Stranac sjaha kod štale. Klimnuvši mu glavom, debeli čovek prestade da delje ono drvo i, okrenuvši se otvorenim vratima, viknu:

– Hej, Čik! Prihvati konja ovom džentlmenu!

Zatim debeljko, koji se zvao Čensi Horton, odmeri pridošlicu u crnom šeširu i produži da delje drvo. Jedan mlad štalski momak pojavi se na svetlosti popodnevnog sunca

i prihvati uzde strančevog konja. Ušavši za Čikom u štalu, plavokosi naredi momku šta treba da uradi sa njegovim konjem. Debeli Čensi Horton, koji je takođe ušao za njima, reče na ovo:

– Drago mi je da ovako nešto vidim, prijatelju. Simpatišem ljude koji se brinu za svoje konje.

– Čovek mora da se brine o svom alatu – odvrati stranac. – Ja ne volim da pešačim i bez konja sam nemoćan.

– Mislie li da se duže zadržavate u gradu? – upita Horton, a debeli stomak mu zadrhta.

– Ja sam putujuća ptica – skromno odvrati stranac. – Danas ovde, sutra onde, gde god me odvede sudbina. Možete li da mi preporučite neko mesto gde se stranci ne tružu hranom?

– Pokušajte kod našeg Kineza, preko puta – odgovori Horton. – Lokal mu nije bogzna šta, ali je hrana dobra i jeftina. Recite mu da sam vas ja poslao, gospodine...?

– Zovem se Hari Longbaf – predstavi se plavokosi i steže debeljkovu mlohavu i vlažnu šaku.

Mahnuo je rukom štalskom momku i uputio se ka hotelu. Na samom ulazu u hotel, stranac za trenutak zastade da osmotri zgradu i njen položaj u odnosu na ostale važne građevine, banku i gradski zatvor. Onda otvori vrata da uđe.

– Hej, ti tamo! – začu se iza njega nečiji hrapav glas, koji mu nepri-

jatno odjeknu u ušima.

Sa rukom na kvaki, plavokosi se polako okrete. Ugledao je riđokosog šerifa, kako mu se približava dolazeći iz banke.

– Mislite na mene? – upita plavokosi.

– Da, baš na tebe – reče šerif stigavši do njega. Iz blizine, činilo se kao da mu kukasti nos prelazi preko gornje usne i sušta se do brade. Verovatno mu smeta pri jelu, zaključio plavokosi, a šerif nastavi: – Kada si stigao u moj grad?

– Nedavno, šerife – reče plavokosi i sasvim se okrete čuvaru zakona u Klaudu. – Zašto?

– Zato što svi uljezi ovde moraju prvo meni da se jave – zareža šerif. – Pogotovu ako liče na kockare kao ti, prikane.

– Dobro, evo javio sam se – sleže ramenima plavokosi. – I šta dalje?

– Ti ćeš još koliko sutra nastaviti put – odvrati šerif mahnuvši glavom prema izlazu iz grada. – Takvi paraziti nam nisu potrebni u Klaudu.

– Gle, gle – osmehnu se plavokosi. – Odakle znate da ja ne plaćam porez i ne pomažem nacionalnu ekonomiju? Izgled može da vara, šerife.

– Nos me nikada nije prevario – reče ovaj i ruka mu se spusti na dršku teškog kolta.

– Pa, takvim instrumentnom za disanje kao što je vaš sigurno možete da nanjušite stvari miljama daleko – osmehnu se pridošlica.

– Jedan trenutak šerif nije shvatio strančevu primedbu, a onda mu obrazi lako prebledеше, dok mu se kljunasti nos nekako još više isturi. Nepoznati ga je pogodio u najosetljivije mesto.

– Slušaj ti! – zaurla šerif. – Mislio sam da te noćas ostavim u gradu, ali pošto si drzak ...

Šerifova desna šaka povuče kolt i oružje do polovine izađe iz futrole. Kolt je u tom položaju i ostao jer je u šerifa već zijao crni otvor strančevog kolta kalibra 45.

Riđokosi Zik Karter nije ni video kada je stranac trgao oružje i ova ga brzina zapanji. Kolutao je sitnim očima kolebajući se šta da preduzme, ali preteći kolt u strančevoj ruci bio je dovoljno ubedljiv argument. Šerif nekoliko puta otvori usta kao da mu nedostaje vazduha i onda procedi kroz žućkaste zube:

– A, tako! Ti si i revolveraš, prijatelju!

– Pa?

– Ništa, ništa. Vidim da ćeš zaglaviti u mom zatvoru ukoliko i dalje budeš pretio tom gvožđurijom.

– Ko preti? – kao iznenadi se plavokosi. – Ja samo reagujem, šerife. To mi je u krvi.

Šerif zabi kolt natrag u futrolu i prolete pored plavokosog, očešavši ga ramenom. Posle nekoliko metara okrenuo je glavu i dobacio mu preko ramena:

– Sutra izjutra da te više nisam video u Klaudu!

Onda je svojim dugačkim nogama otperjao niz ulicu i ubrzo nestao u zgradi zatvora.

Plavokosi sleže ramenima i vrati revolver u futrolu. Pogledao je oko sebe i zaključio da niko nije primetio njegov duel sa lokalnim šerifom. Promrmljao je:

– Do đavola, Kide, zar uvek moraš da naletiš na neljubaznog šerifa? Izgleda da su moji časovi u Klaudu izbrojani. Uostalom, šta me i vezuje ovde? – Onda se priseo čelične kutije sa novcem i pakosno se osmehnu. – Možda me i vezuje. Videćemo šta će naš šerif sutra da kaže.

I zviždući neku veselu pesmicu, Sandens Kid krete prema restorančiću onog Kineza da utoli najosnovniju potrebu: glad.

Polu časa kasnije, ponovo se našao na ulici, prošetao pored zgrade banke, dobro je osmotrio, zatim zašao u sokače pored novčane ustanove uglednog Reja Eker, bacio pogled na njen zadnji deo zadovoljno klimnuo glavom i onda se vratio među prolaznike koji su žurili svojim kućama. Sandens nije mogao znati da je baš u tom trenutku bankar Rej Eker sedeo za svojim stolom i razmišljao o istoj novčanoj pošiljci pristigloj u čeličnom sanduku. Želeo je da što pre skine sa vrata taj novac. Od njega nije imao koristi samo malu proviziju. Da su se plate za radnike u rudniku zadržavale u njegovom sefu bar nedelju-dve i pružale mu

priliku da ih obrne i zgrne kamatu, onda bi bilo prijatnije.

Rej Eker sleže ramenima, izvuče jednu fioku, otvori bocu viskija, ali se onda predomisli, vrati je i zatvori fioku. Znao je da mu alkohol neće pomoći da se otarasi briga.

Neobavešten o ovim mukama lokalnog bankara, Sandens je na ulici gledao kako da utuca vreme do spavanja i do početka akcije. Za tako nešto bile su mu potrebne još neke stvarčice i on se nadao da će u gradiću kao što je Klaud, koji živi od obližnjih rudnika, naći ono što mu je potrebno. Idući ulicom, njegove oči su preletale po firmama radnji duž trotoara i najzad mu se usta razvukoše u zadovoljan osmeh. Tačko preko puta video je firmu neke gvoždarske radnje. Oglašavala je prodaju svih potreba za kopače i one koji se bave zemljanim radovima. Prešao je preko ulice i nestao u radnji. Kada je ponovo izašao, pod miškom je imao paket zavijen u žutu voštanu hartiju u koju se obično pakiju stvari da bi se sačuvala od vlage. Ne zadržavajući se više na ulici, on pravo ode u hotel.

Mali hotelski hol bio je skoro ispunjen izgrebanim pultom i velikim fikusom. Kid se namršti kad vide prašnjavu, pokunjenu biljku kako tavori u mračnom uglu. Ritnuo je nogom o drveni pult i na ovaj zvuk pojavi se vlasnik hotela. Da bi stigao do pulta, vlasnik je morao da se provuče između gosta

i fikusa. Ne trošeći reči, gurnu pred njega knjigu gostiju i spusti jedan ključ na pult. Plavokosi revolveraš se upisa kao Hari Longbaf, dakle svojim pravim imenom, i završi potpisivanje sa kitnjastom kvržicom.

– Imam utisak da je ovaj grad lep – ljubazno je rekao hotelijeru. – Izgleda da ovde žive dobri ljudi i da im poslovi lepo idu.

Vlasnik zagrize komad duvana za žvakanje, strpa ostatak u džep i ništa ne reče. Čovek je bio visok i mršav, tužnog izraza lica i opuštenih brkova koji su mu pokrivali usta. Ukoliko mu je bilo milo što vidi jednog gosta, on je to svoje zadovoljstvu bez teškoća prikrrio.

Sandens uze ključ sa pulta i pope se do svoje sobe. Sa gađenjem je osmotrio prašnjavu prostoriju, prozor neopran još od prošlog Božića i postelju sa izgužvanom posteljinom sumnjive čistoće. Uzdahnuo je sećajući se boljih dana, kada su on i Buč Kasidi uživali po apartmanima u Denveru i Solt Lejk Sitiju. »Samo da se ponovo nađemo«, zaključio je, spuštajući onaj paket na klimavi sto. Razvio je voštanu hartiju i otkrio šest dinamičkih patrona crvene boje nalik na kobasice. Iz svakog patrona izvirivao je kratak fitilj. Pored patrona, u paketu se nalazio i namotaj fitilja, kao i nekoliko kapisli za paljenje dinamita.

Kid sede za sto i počeo da radi na eksplozivu. Pažljivo je zarezao sva-

ki kratki fitilj i navukao na njih kapisle. Onda je pregledao fitilj i konstatovao da je sporogoreći, što je njemu sasvim odgovaralo. Kada je to obavio, zavio je patrone u hartiju i sve stavio ispod jastuka na krevetu.

Nekoliko trenutaka kasnije, prošao je pored snuždenog vlasnika hotela i obreo se na ulici. Obazreo se po centru Klauda i pogled mu se zaustavio na osvetljenoj firmi saluna »Oaza«. Da bi objasnio nekim kaubojima i kopačima šta ta reč znači, vlasnik je naredio firmopiscu da mu pored natpisa naslika i nekoliko palmi i jednu dvogrbu kamilu.

Sandens klimnu glavom povoljno ocenivši ovaj slikarski napor maštovitog vlasnika, ali njegovu pažnju više privuče drugi natpis ispod firme, koji je nudio posetiocima saku vrstu kocke. Plavokosi revolveraš opipa u džepu novac koji mu je preostao, sleže ramenima i odlučnim koracima ode do »Oaze«.

GLAVA DRUGA

Sandens gurnu pokretna vrata i uđe u salun. Zastao je kod vrata i zagledao se u poznat prizor. Iznenadio se kada je osetio u sebi nekakvo gađenje prema svemu što vidi pred sobom. Mrzeo je tu zdimljenu prostoriju, ljude koji su se komešali po njoj, tveckanje kockica i uzvike igrača pokera pome-

šane sa zveckanjem čaša i srebrnih dolara. Nije priznavao sebi da u poslednje vreme gaji taj osećaj odvratnosti ne samo prema svetlu koji ga okružuje, nego i prema čitavom ljudskom rodu, besmislenoj trci njegovih pripadnika za novcem zgrtanjem dobara zločinima i podlostima. Bilo mu je potrebno nekoliko dugih minuta oklevanja da savlada u sebi taj osećaj i da krene kroz salun.

Iako nije očekivao da će u oblacima dima ugledati bilo koje poznato lice, njegov pogled po navici brzo prelete s kraja na kraj lokala dok je polako prilazio baru.

Da bi obezbedio mesto za dugačkim pultom, morao je nekoliko puta da upotrebi laktove, a onda mu sa prvom čašom viskija postade odjednom opet svejedno.

Više ga se ništa nije ticalo, ni zlovoljno gundanje njegovih suseda za barom, koji su protestovali što ih je odgurnuo u stranu, ni dobro poznata atmosfera provincijskog lokalčića, a ni loš viski koji je popio.

Ipak, posle druge čaše, Kidovu pažnju polako počеше da privlače ljudi u salunu, oni pored njega isto toliko koliko i oni koje je mogao da vidi u velikom mutnom ogledalu između redova boca. Uskoro se njegova pažnja usredsredi na nekoliko stolova presvučenih zelenom čohom za kojima se igrao poker, i to na način koji je sasvim odgovarao sredini i vremenu.

Privučen igrom, Kid se a da ni sam nije bio svestan kada i kako, okrenu licem prema igračima, oslanjajući se leđima o bar i zaboravi na treću čašu viskija koju mu je barmen nasuo. Čak i u trenutnom mračnom raspoloženju koje ga je iznenad obuzelo, bilo je za njega nečeg privlačnog u napetim licima ljudi za kartaškim stolovima, u šuštanju šareno obojenih karata u njihovim rukama, zveckanju žetona i zlatnog i srebrnog novca, donekle prigušenog debelom zelenom čohom.

Koliko je samo sličnih partija pokera Kid imao iza sebe! Nekada, u prvoj mladosti, igrao je karte mirno i samouvereno, znajući da će, ako mu bude pošlo naopako, uz malo sreće i napora pljačkom obezbediti potreban novac.

A zatim su došle velike igre, igre kod kojih novac viš nije predstavljao glavno, već želja da se pobedi i dokaže da je bolji. Kada se udružio sa Bučom, te su igre postale zanimljivije jer je njegov prijatelj umedo divno da blefira i u tandemu su lako čerupali i najbolje kockare. Naučili su sve moguće trikove, od prostačkog obeležavanja karata do staklenih dugmadi na manžetnama košulje, na kojima je onaj koji je delio karte mogao da vidi kartu na donjoj strani špila. Ipak, ove večeri Kid je imao da nauči i nešto novo. S obzirom da se nalazio u zabačenom gradiću kakav je bio Klaud, među palančanima,

kakvima je smatrao ljude oko sebe, ovako nešto predstavljalo je iznenađenje i za iskusnog kockara kakav je bio revolveraš.

Želja da odagna od sebe mračno raspoloženje, a i prisećanje na sve nebrojene partije pokera – bilo je ono što je nateralo Kida da se odvoji od šanka i da priđe jednom stolu. Učinio je to skoro automatski, kao da ga je pokretala neka nevidljiva sila.

Za stolom pored koga se zaustavio, jedan mali mršav čovek, odeven kao tipičan profesionalan kockar, upravo je delio karte, bacajući ih na sto hitrim veštim poketima leve ruke trojici partnera. Kid baci brz pogled na gomilicu novca na stolu, ocenjujući svoje šanse s obzirom na prilično tanak svežanj dolarskih novčanica u džepu, kada mu privuče pažnju gotovo neprimetan znak koji je mršavi kockar izmenjao sa lepuškastom kelnericom koja se vrtela oko stolova i služila piće.

Kidov interes za igrom odjednom naglo poraste i on ostade nepomičan prateći pogledom svaki pokret ruku ljudi koji su sedeli za stolom i kretanje one kelnerice.

Čovek koji je sedeo preko puta mršavog kockara bio je ogroman, masivnih ramena i velike glave. Mogao je imati pedesetak godina, ali je izgledao stariji. Njegovo odeo bilo je isto tako skupoceno kao i kockarevo, samo što ga on nije nosio onako elegantno kao vlasni-

ka saluna. Druga dvojica igrača bili su beznačajni karakteri, koji su, prema Kidovom mišljenju, samo pomagali kockaru u igri. Glavna žrtva, očigledno bila je ljudina u kožnom kaputu, po svemu sudeći rančer. Snažni čovek odjednom reče:

– Trebalo bi da nečim pokvasimo grlo. Šta veliš, Čipe?

– Svakako, svakako – osmehnuo se kockar i vlasnik saluna, pa mahnu rukom kelnerici.

Ona donese naručeno piće i spusti čaše pred igrače.

– Izvolite, gospodine Logane – rekla je mršavom kockaru.

Čip Logan velikodušno mahnu rukom i saopšti:

– Ovo je tura na račun kuće.

Kucnuli su se. Pošto je rančer iskapio svoju čašu u jednom gutljaju, htjede da naruči drugu turu, ali ga Čip Logan opomenu:

– Ne tako brzo, gospodine Hol-dene. Neću da se priča kako ste u mom lokalu izgubili na kartama u pijanom stanju.

– Taman posla! – zagrme rančer. – Kada ja budem pijan, tvoj šank će ostati bez ijedne flaše, Čipe. Nego, da povećamo malo uloge? Sinoć sam od tebe dobio samo hiljadu dolara. Večeras ćeš morati da za-grabiš u dnevni pazar.

Mršavi kockar se na ovo kratko osmehnu, a Kid, koji je sve ovo slušao, samo uzdahnu. Znao je već čitavu igru. Rančer je verovatno ovih dana prodao stoku i sa punim

džepovima para krenuo da se malo razonodi. Naravno, viski i poker predstavljali su glavne tačke te razonode. Mršavi kockar ge je, očigledno, pustio prethodne večeri da dobije na kartama onoliko para koliko je smatrao da će biti dovoljan mamac da rančer Holden dođe i večeras. Samo, ovog puta »Oazu« će Holden napustiti praznih džepova. U to je Kid bio siguran.

Revolveraš se osloni o obližnji stub. Pola časa igra je proticala u promenljivoj sreći igrača. Čas je lobljao rančer, čas, opet, Čip Logan, a povremeno su uzimali pare i ona dva statista.

Ulozi su se brzo povećavali. Ispred Holdena i Logana pojaviše se velike gomile žetona. U stvari, glavna bitka se vodila između njih dvojice i Kid je znao da će tek sada početi glavna igra, za koju se vlasnik saluna vežbao godinama. Uskoro je kockar trebalo da izvede veliki potez i da opljačka rančera.

Lepa kelnerica stiže do njihovog stola i, kao ovlaš, zastade iza rančera, koji je baš razgledao karte dobijene posle odbacivanja starih i dobijanja novih. Onda joj Čip Logan reče:

– Pitaj gospodu, Lola, šta žele da popiju.

– Ja neću ništa – odvrati rančer zadubljen u karte, a i ona dvojica odbiše da naruče piće. Mršavi kockar samo sleže ramenima i mahnu rukom kelnerici da ode.

Lepuškasta devojka stiže do šanka, a Kid je otprati pogledom. Nešto je rekla barmenu i ovaj počeo žurno da briše čaše i da ih reda na ploču šanka, kao da prima njenu porudžbinu. Prvo je namestio tri čaše viskija, a pored njih dve čaše piva. Kid ulovi Čipa Logana kako ne dižući glavu iskosa baca pogled prema šanku. Onda kockar uzdahnu i reče:

– Ne idemo dalje.

Druga dvojica igrača, posle kraćeg oklevanja, baciše karte. Džinovski rančer glasno opsova i tresnu svoje karte na sto.

– Šta je, do đavola? – riknuo je Holden. – Kad god imam dobre karte, vi bežite od igre!

Kid se podiže na prste i pogleda preko glava igrača. Na stolu ispred rančera ležale su karte. Holden je dobio triling dama i par osmica. Kid mahinalno vrati oči prema šanku i onda mu se lice ozari. Shvatio je trik. One tri čaše viskija na pultu ispred barmena i dve čaše piva tačno su označavale karte koje je rančer imao: triling dama i par osmica. Znači, ful.

»Bogamu«, pomisli Kid. »Ovo je nešto novo i za mene. Taj prokleti Logan izmislio je dobru telegrafiju«.

Sledećih pola časa barmen je uputio mršavom kockaru još dosta sličnih upozorenja na ovaj način. Logan je dopustio da izgubi kada su ulozi bili skromni, ali kada je rančer imao dobre karte, a on

još bolje, izbiše prve varnice. U dva deljenja digao je Holdenu tri hiljade dolara. Ovaj je sve glasnije psovao i znojio se. Od duvanskog dima vazduh u salunu postao je plavičast. Samo se čulo zveckanje žetona i promukli glasovi igrača koji su izvikivali svoje uloge. Zatim jedan od igrača napusti partiju i ode do šanka.

Sandens oseti da je nastupio njegov trenutak. Prišao je stolu i upitao:

– Vidim da vam nedostaje četvrti. Primete li me u društvo?

Čip Logan ga odmeri nezadovoljnim pogledom i već zausti da ga odbije, kada rančer grmnu:

– Svakako, svakako, prijatelju! Tip je ionako bio sitan igrač. Samo vi sedite i priložite neku paru da se igra ubrza.

Kid se smesti u stolicu, koja se, srećom, nalazila tačno preko puta šanka.

Bio je red na rančera da deli karte i on, pomalo nespretno, svojim debelim prstima prihvati špil. Kid mu preseče špil i onda karte poleteše oko stola. Za divno čudo, već posle prvog deljenja u Kidovim rukama se stvoriše četiri keca i osmica. Opsovao je svoju zlu sreću što nema više para kod sebe. Pazeći da sakrije karte od pogleda kelnerice, on ih spusti na sto pored sebe i prebroja žetone koje je maločas zamenio za dve stotine dolara. To mu je bio skoro čitav kapital.

Pogledao je u igrače oko sebe.

Holdenovo lice postade još crvenije, a mršavi kockar je sedeo skamenjenog izraza i ničim nije pokazivao šta ima u rukama. Na Kida nije obraćao pažnju, smatrajući ga sitnom ribom, već je netremice motrio na rančera.

Ni kelnerica Lola se nije obazirala na Kida i onog drugog igrača, nekog bezličnog tipa koji je, očigledno, najveći deo vremena provodio po salunima čekajući da ga neko časti pićem ili da zaradi koju paru čineći sitne usluge.

Krajičkom oka, Kid vide kako kelnerica u prolazu iza rančera baca poglede na njegove karte i onda se brzo povlači ka šanku.

Onaj bezlični tip opsova kao da je nezadovoljan, spusti karte na sto i progundā:

– Ne idem dalje.

Rančer je promenio dve karte pre nego što je kelnerica otišla i sada je pokretom glave dao znak kockaru da udvostručuje ulog. Logan se pravio kao da duboko razmišlja. Premeštao je karte u ruci, kibicovao ih i uzdisao. Pre toga je promenio samo jednu kartu i Kid je bio siguran da ima kare, ili da blefira.

U tom trenutku barmen počeo da ređa čaše na šanku. Ponovo je nasuo tri čaše viskija i dve čaše piva. To je značilo da Ted Holden ponovo ima ful u rukama. Krajičkom oka, Kid vide da je mršavi kockar zadovoljan onim što je video na španku. Ovaj odmah reče:

– Primam ulog i dajem još toliko.

On gurnu prema sredini stola žetone u vrednosti od četiri hiljade dolara i onda se okrete Kidu, pa upita:

– A vi, prijatelju? Nešto se ustežete. Da nije ova igra suviše visoka za vas?

Umesto odgovora, plavokosi revolveraš gurnu sve žetone koje je imao pred sobom. Promrmljao je:

– Ja samo onako ... Tek da vam pravim društvo.

– Dakle? – reče kockar gledajući Holdena.

Rančer se kolebao da li da prihvati izazov, a onda se okrete Kidu. Video je da je ovaj menjao samo jednu kartu, što je značilo da ima dobre adute u rukama. I Čip Logan je, verovatno, imao dobre karte.

– Odustajem – odjednom reče rančer. – A vi, prijatelju?

– Kada bih imao deset hiljada dolara, ja bih odmah uložio – odvrati Kid sa osmehom.

– Traži se samo četiri hiljade dolara – podrugljivo primeti Čip Logan. – Ako i vi odustajete, onda da pokupim pare.

– Čekaj malo, Logane! – obrecnu se rančer na kockara i okrete Kidu. – Ja ću vam pozajmiti pare, prijatelju. Delimo dobitak.

Sada je na plavokosog revolveraša bio red da se iznenadi, ali je klimnuo glavom i brzo odvratio:

– Nećete pogrešiti, gospodine.

Holden bez reči izdvoji gomilu žetona iz svoje gomile i gurnu ih na sredinu stola.

Kockar je lako prebledo, ali je još bio siguran da su aduti kod njega. Još jednom je pregledao karte u rukama i onda klimnuo glavom.

– U redu. Ako gospodin Holden želi da izgubi novac, meni je svejedno. Smo, nisam navikao da se tolike pare pozajmljuju ljudima sa ulice.

– Ne pričaj, nego pokazuj karte! – nervozno reče Holden, koji kao da se bio malo pokajao što je poverovao nepoznatom čoveku.

Pre nego što je Buč stigao da otkrije svoje karte, Čip Logan poručio svoje ispred sebe i pruži košćate ruke prema gomili žetona.

Imao je četiri kralja i sedmicu.

– Polako, prijatelju! – opomenu ga Buč i šakom zagradi žetone od kockarevih grabljivih kandži. Onda je levom rukom okrenuo svoje karte i Logan zaprepasčeno zinu kada ugleda karte kečeva.

– Šta? – zagrcnuo se, ne shvatajući u prvom trenutku da je nadmudren. – Odakle vam to?

– Ne znam – odvrati Kid. – Karte je podelio naš prijatelj.

I dok ga je kockar gledao razrogačenim očima, Kid privuče žetone pred sebe. Ne obraćajući pažnju na Logana, on odbroja prvo četiri hiljade pozajmljenog novca u žetonima i onda prebroja dobitak. Tu je bilo nekih šest hiljada i osam stotina dolara.

Holden zagrokta od zadovoljstva i viknu:

– Osećao sam da je ovaj čovek dete sreće! Ho – ho – ho! Logane, ostao si kratkih rukava!

Dobitak je podeljen i sada je pred Kidom stajala gomila od nekih tri hiljade dolara, ne računajući njegove pare. »Izgleda da me noćas hoće sreća«, pomisli revolveraš. »Neka samo potraje do jutra. Onda ću sa zadovoljstvom reći zbogom ovoj palanci«.

– Predlažem da malo prekinemo igru – reče Logan. – Ovde je baš zagušljivo.

– Zašto? – usprotivi se rančer. – Zar jednom vlasniku saluna odjednom smetaju dim i larva? Ne umeš da gubiš, Logane, to je sve.

– U redu, u redu – sleže ramenima kockar. – Igraćemo još malo, ali ćemo morati da napravimo prekid. Čitava noć je pred nama.

Igra se nastavila, ali ne onako kako je Kid očekivao. Na neki znak, koji on nije video, lepuškasta kelnerica se sada vrtela i iza njegovih leđa, ali je revolveraš pažljivo krio karte. Njena osmatranja su ostala bez uspeha, ali je zato Čip Logan udvostručio pažnju i ulagao pare samo kad bi bio siguran da Kid nema adute. Signalizacija sa šanka se i dalje nastavljala, ali od nje je uglavnom trpeo rančer.

I tada, u jednom trenutku, lukavi Logan uhvati Kidov pogled kada je ovaj posmatrao barmena i njegovu signalizaciju sa čašama. Koc-

kar je shvatio šta se događa pa je promenio taktiku.

Odjednom, za Kida signalizacija sa šanka postade besmislena. Čaše su se pojavljivale i kelnerica ih je odnosila bez ikakvog reda. Rančer počeo da gubi, a i Kidova sreća nestade. Nije mogao da se uzdrži, već je upitno pogledao u Logana.

Kockar mu odvrati pobedonosnim izrazom, koji kao da je govorio da je plavokosi revolveraš naišao na većeg majstora od sebe.

Gomila žetona pred Kidom počeo da se smanjuje, a Holden je već menjao nove svežnjeve dolara za žetone. Igra postade uzbudljivija.

GLAVA TREĆA

Brišući znoj sa lica, Kid udvostručio pažnju. Pitao se koju je novu taktiku Čip Logan sada primenio. Jedino što se promenilo bio je špil karata. Donet je na rančеров захтев i raspečaćen pred svima.

Nekoliko sledećih deljenja Kid je odigrao vrlo pažljivo, ne rizikujući ništa i pazeći da Čip Logan iz njegove igre sazna što je moguće manje.

Međutim, karte koje je dobijao nisu mu pružile gotovo nikakvih izgleda i na kraju ga je tih nekoliko deljenja stajalo skoro dve hiljade dolara. Ta cena nije bila visoka ako se uzme u obzir da je Čip Logan ponovo stekao staru samouverenost, a, opet, nije mogao da prozre

sadašnju Kidovu igru. S druge strane, kockar je bio siguran da je njegov glavni protivnik ostao bespomoćan pošto mu više nije pomagalo praćenje signalizacije sa šanka.

Sa svoje strane, baš zato što se nije upuštao ni u kakav rizik, Kid je imao vremena da razmišlja o svim mogućim varijantama nove taktike koju je Logan primenio i prvo je obratio veću pažnju na karte koje je držao u rukama. Onda mu oči bljesnuše. Otkrio je nešto što je mogao da vidi samo kockar njegovog iskustva.

Karte su bile markirane.

Sa udvostručenom pažnjom, plavokosi revolveraš je krišom notrio na pokrete Loganovih prstiju kojima je ovaj dobio po stolu. Tada kockar učini nešto što Kid nikako nije očekivao.

Logan je upravo promešao karte, ali pre nego što je počeo da ih deli, on malo zastade i dade bormenu znak pokretom glave.

Čovek za šankom je vrlo dobro shvatio značenje tog pokreta jer se na stolu ispred Kida i rančera stvorile dve boce viskija i dve prazne čaše.

– Čini mi se da ste imali dugačak put iza sebe, prijatelju – reče Logan osmehujući se i dajući Kidu rukom znak da se posluži. – Mislim da ne bi bilo loše da, pre nogo što nastavimo, isperete grlo od prašine.

Bio je to, očigledno, kockarev novi pokušaj da nešto više sazna o

Kidu, ali rančer to nije tako shvatio.

– Nastavimo igru, Logane – nestrpljivo je rekao ovaj. – Nisam došao ovamo da pijančim, nago da igram!

– De, de, Holdene – reče kockar kroz stisnute usne. – Pred nama je još dobar deo noći. Pruža vam se šansa da povratite sve što ste izgubili.

Holden se trže na tu primedbu i zausti da nešto kaže, a onda se predomisli i očuta. Zadržavajući osmeh na stisnutim usnama i sležući ramenima kao da bi time hteo jasno da pokaže kako je rančer sam kriv za ono što će slediti, Čip Logan ne sačeka da vidi da li će se Kid poslužiti viskijem, već počne ravnomerno da deli karte.

Kelnerica Lola sada je izbegavala njihov sto kao da je kužan. Muvala se unaokolo, ali nije prilazila. Samouvereni kockar nije ni sanjao da je Kid prozreo njegovu novu taktiku.

Plavokosi revolveraš pogleda karte koje je dobio i oceni da bi mogao da se upusti u ozbiljnije pokušaje, ali odustade kada vide kako onaj loganov čovek odlaže karte a da ih pre toga nije čestito ni pogledao. Ovo zato je moralo da se odigra samo između rančera i kockara.

Kid je znao da Holdena sada očekuje gubitak koji će ga prikovati za sto sve dok mu, u očajničkim pokušajima da povрати izgubljeno,

kockar sasvim ne isprazni već dobro načete džepove.

Blesak u rančеровим očima i nagla promena boje njegovog lica pokazali su Kidu da nije pogrešio.

Za razliku od Čipa Logana, koji je svoje žetone ovoga puta nekako oklevajući gurnuo na sredinu stola, kao da nikako ne može da se odluči i da se skoro kaje za svoj postupak, rančer to učini širokim pokretom ruke, uopšte ne brojeći koliko žetona ima na gomili.

Kockar ih, naprotiv, prebroja vrlo pažljivo, a zatim, posle ponovnog kraćeg oklevanja i razmišljanja, dodade traženu sumu.

Holden je bio nestrpljiv i hteo je da otvori svoje karte, ali ga Logan zaustavi odsečnim pokretom ruke.

– Polako, prijatelju – reče kockar. – Dozvolite mi da razmislim.

Minut kasnije, minut koji se rančer, verovatno, učinio kao čitav sat, Logan povisi svoj ulog za tri puta i gurnu novu gomilu žetona u pot.

Rančer bez oklevanja doturi na sredinu hrpu svojih žetona isto onako mirno kao i pre i povisi za trostruku sumu.

– Vidim, Holdene, da vam je najzad krenula karta – reče Logan jedva istiskujući osmeh sa lica. – Zato neću da vam kvarim zadovoljstvo. Plaćam. Da vidimo čime vas je to sreća poslužila!

Sa izrazom pobeđničkog trijumfa na licu, rančer otkri svoje karte i poreda ih po stolu.

– Imam osmece – reče on. – Sve četiri na broju. Dakle, kare osmica.

Holden pruži ruke prema gomili žetona, ali ga pokret kockareve šake zaustavi u mestu.

– Ne tako brzo! – odjeknuo je Loganov miran glas, mada je u salunu vladala prilična buka. On polako spusti svoje karte na sto i okrete ih.

– Kod mene su četiri iste karte – saopštio je. – Samo što su moje kraljevi.

Razjapljenih usta, Ted Holden je buljio u karte na stolu. Šake su mu se приметно tresle, a lice mu je umesto rumene poprimilo bleđu, gotovo pepeljastosivu boju.

– Imaš kraljeve – jedva je promucao, udahnuvši pre toga duboko. – Dobio si četiri kralja iz ruke, a ostavio si me u uverenju da ...

– Onaj ko igra poker mora da zna i da blefira – mirno odvrati Logan, prekidajući rančera usred rečenice. – Možda ćete pri sleđaćem deljenju imati više sreće. Ovoga puta ona je bila naklonjena meni.

Te kockareve reči učiniše da rančer odjednom pobesni i on viknu tako da se čulo u čitavom salunu:

– Davola naklonjena! Čini mi se da ti je isuviše bila naklonjena! Nikada još nisam video partiju pokera u kojoj bi dvojica igrača dobila iz ruke po četiri iste karte. To mi liči gotovo na ...

– Na šta vam to liči, prijatelju? – preseče ga Logan ledenim glasom.

Pre nego što je Holden stigao da

mu odgovori, Sandens Kid pruži ruku preko stola i dohvati karte koje su ležale ispred Čipa Logana.

– Možda bih ja mogao da vam pokažem – reče Kid, naslonivši se leđima čvršće o naslon svoje stolice i oduprevši se nogama o pod spreman da skoči.

Onda je plavokosi revolveraš spustio svoju levu ruku, tako da mu je počivala na kolenima, sakri-vena ispod ploče stola, a desnom počeo da odvaja jednu po jednu kartu sa špila i da ih, uopšte ih ne okrećući s lica, baca pred kockara, govoreći pritom:

– Kec tref ... desetka karo ... kralj pik ... pub herc ...

U ravnomernim razmacima karte su padale na zelenu čohu stola i pre nego što bi bile licem okrenute gore, Sandens Kid je saopštavao prisutnima koje su to karte. Nijednom nije pogrešio.

Posle pet ili šest karata, Čip Logan skoči na noge. Kockareva ruka polete opasnom brzinom naniže, ali se zadovolji time što samo prstima obuhvati dršku revolvera.

Usne mu se skupiše u grčevitu grimasu dok je sa vidnim naporom kroz njih cedio reči:

– Ovo vam nije bio pametan potez, prijatelju. Niko ne može tako nešto da mi uradi i da ostane živ da bi pričao drugima o svom podvigu!

– Ti si me varao! – teško dišući dreknu rančer. – Ubiću te zbog toga, huljo!

– Samo vi sedite mirno i po-

smatrajte šta će da se dogodi! – oštro ga opomenu Sandens Kid. – Ovo je sada stvar između mene i Logana. I ja prezirem varalice na kartama isto kao i vi, pogotovu ako varaju tako prostački i očigledno. Time bacaju ljagu i na kockarsku profesiju.

Poslednje reči Sandens Kid je izgovorio sasvim glasno i u salunu, gde je pažnja rančarovom malopredašnjom vikom bila skrenuta prema njihovom stolu, odjednom zavlada tišina, a pogledi posetilaca uperiše se u njih.

Čip Logan se naglo trže, ali u njegovim očima, sa kojih Sandens Kid nije skidao pogled, moglo je jasno da se pročita kako on ipak okleva i ne oseća se baš mnogo sigurnim.

Da bi ga održao u tom stanju, kid još hlasnije reče, obraćajući se više salunu nego Loganu:

– Mogao bih da pomenem i ono varanje malopre. Signalizaciju sa čašama na šanku!

Sada je bio red na barmena da prebledi. Ne skidajući oči sa kockara, Sandens je primetio kako se barmen saginje iza pulta i onda brzo uspravlja. Verovatno je proveravao da li mu je skraćena dvocevka pri ruci, oružje koje je svaki barmen držao ispod ploče šanka.

Logan otvori usta da zaurla i njevovi prsti, koji su stezali dršku revolvera, prosto pobeše od napora. Mišić na levom obrazu počeo je da mu se trza, što je predstavljalo opipljiv znak da će kockar uskoro

krenuti u akciju.

Kid mu se ponovo obrati, ali ovoga puta sasvim tiho, tako da su ga čuli samo za njihovim stolom:

– Pokušaj samo da izvučeš revolver i bićeš mrtav pre nego što to i učiniš!

– Ti, prijatelju, mora da si veća budala nego što sam mislio – odlučno mu odgovori Logan, ali je neki drhtaj u njegovom glasu bio u očiglednom neskladu sa tim rečima. – Mogu da potegnem i da te ubijem pre nego što stigneš i da pomeriš ruku. Time što si ostao da sediš na stolici potpisao si sebi smrtnu presudu.

– Grešiš, Logane – mirno odvrati Sandens. – Cev moga revolvera upravljen je ispod stola pravo u tvoj stomak. Povuci ću okidač na prvi tvoj neoprezan pokret. Tako ćeš dobiti ono što si zaslužio. Biće bolje za tebe da narediš barmenu da promeni ove žetone u dolare i onda nam se sklanjaj sa očiju zajedno sa ovim tvojim ortacima. Mogu da izgubim strpljenje. U poslednje vreme sam prilično nervozan.

Lice Čipa Logana naglo promeni boju. On nekoliko puta pređe jezikom preko usana i, trudeći se da mu glas zvuči ironično, dobaci Kidu:

– Blefiraš.

– Jesi li siguran da blefiram? – hladnokrvno reče plavokosi revolveraš. – Ako jesi, zašto onda ne pokušaš nešto? Dosta si ti nas blefi-

rao sa obeleženim kartama. Sada je red na nas.

– Ali ... – zausti kockar i onda naglo ućuta, kao da se plašio da bi svaka dalja reč delovala kao varnica i izazvala eksploziju.

– Hajde diži ruku s tog revolvera – naredi mu Kid – ili se gubi odavde kao prljavi kojot!

U mrtvoj tišini, Logan je i dalje stajao nepomičan i oklevao. Onaj njegov ortak, tip koji je sedeo pored rančera sa njegove leve strane, bio je prvi čiji živci nisu mogli da izdrže napetost. Ispustio je kratak uzdah, gotovo sličan krik. To kao da odjednom pokrenu Logana.

– U redu, prijatelju – rekao je podižući ruku sa drške revolvera. – Neka bude po tvojoj želji, bar za sada.

– Imam ja još jednu želju – osmehnu se Kid, koji je i dalje krišom motrio na čoveka za šankom. – Reci onom barmenu da drži ruke dalje od dvocevke ispod tezge.

Čuvši ove reči, barmen još više preblede, hitro podiže ruke, pa ih stavi na ploču šanka tako da su ih svi videli. Pošto mu je gazda, očevidno, ustuknuo i on nije pokazivao žarku želju da se umeša.

– Znači, i to si primetio? – osmehnu se Logan. – Priznajem da sam se prevario o tebi, prijatelju. Bistriji si nego što izgledaš. Samo, upamti da ovo nije naš poslednji susret. Što se nas dvojice tiče, možeš ovo da smatraš za početak, nikako za kraj.

– Kako god želiš – kratko odgovori Kid na kockarevu pretnju. – A sada da promeniš ove žetone, i to brzo! Nemoj, slučajno, da se zabuniš u brojanju!

Logan besnim pokretom mahnu barmenu i lepuškastoj kelnerici. Čovek za šankom izvuče jednu gvozdenu kutiju i priđe njihovom stolu. Pod rančеровим budnim nadzorom, on vešto počeo da prebrojava žetone i menja ih za svežnjeve novčanica.

Dok je ovo trajalo, Čip Logan i ona dva njegova ortaka polako napustiše salun. Kockar je išao podignute glave, trudeći se da taj njegov odlazak ne liči na povlačenje posle poraza i bruke.

Sva trojica nestadoše kroz jedna vrata u zadnjem delu saluna, gde se, verovatno, nalazila privatna kancelarija Čipa Logana.

Skoro nekoliko minuta niko se u salunu nije pomakao sa mesta. Samo se čulo zveckanje žetona i šuštanje novčanica. Sa barmenovog čela klizile su krupne graške znoja i s vremena na vreme padale na zelenu čohu stola.

Sandens je i dalje mirno sedeo, pogleda uprtog u vrata kroz koja su nestali kockar i njegovi ljudi. Kada je brojanje bilo završeno, on se osmehnu i duboko odahnu.

Pogledi svih prisutnih i dalje su bili uprti u njega. Kada je, najzad, izvukao ruku ispod stola, u salunu odjeknu uzbuđeni žagor mnogih glasova.

Sandensova ruka bila je prazna. Nigde ni traga revolveru.

Na licu rančera Teda Holdena pojavi se izraz krajnjeg zaprepašćenja. Ruka, kojom je privukao bocu, toliko mu je drhtala da nije mogao da spreči zveckanje staklenog grlića o čašu.

– Prijatelju – promuca rančer, ne krijući iznenađenje – vi ste ili velika budala, ili ste neobično hrabar čovek. Nisam siguran šta ste. Zaista nisam siguran.

Rančer nije ni primetio kako je odjednom s poštovanjem počeo da se obraća plavokosom revolverašu.

Lice Sandens Kida bilo je, opet, vrlo ozbiljno kada mu je odgovorio:

– Sve su te hulje iste. Uzeće vam novac iz džepa, uli će vas ubiti, samo ako im za to pružite priliku. Čim ih prisilite da počnu da se osećaju nesigurnima, oni se povlače jer su kukavice.

Kid ustade i pokupi novčanice sa gomile koju je barmen ostavio na stolu.

– Čini mi se da je ovo moj dobitak, prijatelju – rekao je. U ruci je držao preko dve hiljade dolara. – Nadam se da će ostatak biti dovoljan da nadoknadi ono što su uspeali da iscede iz vas.

Izgledalo je kao da rančer okleva, ali onda on naglim pokretima pokupi preostali novac.

– Da sam ja na vašem mestu – uz put je rekao – ubio bih svu trojicu.

Nisam siguran da to neću sada i učiniti. Prljavi kojoti!

– Na to je trebalo da mislite pre nego što ste seli da igrate sa profesionalcima – osmehnu se Kid. – Valjda vam je od početka bilo jasno da je Čip Logan spreman na svaku podvalu da bi se dočepao para.

– Njih treba kazniti – uzviknu Holden – da više ne varaju poštene ljude!

– Dobili ste svoj novac i zašto tražite neprilike? – odvrati Kid, koji je shvatio kako je na sebe privukao suviše pažnje.

– Mislim da će biti najpametnije da odem na spavanje. Poker me je baš zamorio.

– Ja sam vaš dužnik, prijatelju – reče rančer. – Budite moj gost. Bar mogu da vas počastim pristojnom večerom i da o svemu još porazgovaramo.

GLAVA ČETVRTA

Noć je bila bez mesečine. Oblaci, vitlani vetrom, zaklanjali su i ono malo svetlosti što su je slale zvezde tako da je Kidu, čim su izašli iz jarko osvetljenog saluna, rančerovo poznavanje grada dobrodošlo. Holden je insistirao da odu prvo do štale i da pogledaju kako su im smešteni konji, pa da onda krenu na večeru do jednog malo otmenijeg restorana u blizini hotela, gde su obojica stanovali.

Isli su mračnom ulicom. Da bi

pre stigli do štale, Holden skrete u jedno pobočno sokače. Rančer je bio potpuno zaboravio na preživljena uzbuđenja i opasnosti i sada je dobroćudno brbljao o svemu i svačemu, što je revolveraša počelo da nervira.

Mahinalno je ubrzavao korake. Jedino što ga je tešilo bila je pomrčina, koja mu je išla naruku jer je grad izgledao kao pokriven nekim tamnim plaštom. Opustelim ulicama niko se nije kretao. Bio je petak i ljudi su se odmarali spremajući se za subotnja uzbuđenja.

Stigli su do štale, gde je umesto debelog Čensija Hortona dežurao onaj priglupi momak. Holdenovo objašnjavanje sa štalarem potrajalo je toliko dugo. Pošto se uverio da je njegov konj napojen, nahranjen i istimaren, Kid je pošao vratima štale kako bi svog novog poznanika naterao da prekine razgovor. Holden je, izgleda, shvatio njegovu nestrpljenju. Odjednom se stvori pored Kida još pre nego što je ovaj uspeo da se primakne vratima.

– Izvini, prijatelju – reče rančer užurbanim šapatom, pazeći da samo Kid čuje njegove reči. – Na merno sam išao onako sporo i brbljao sa momkom u štali jer sam primetio nešto sumnjivo.

– Šta to? – trže se Kid, iznenađen što je pogrešno ocenio Holdena kao ležernog i lakomislenog čoveka. – Ja nisam ništa zapazio.

– Učinilo mi se da sam video

nešto na drugoj strani ulice kada smo ulazili ovamo – tiho nastavi Holden. – Zadržao sam se unutra samo zbog toga što sam hteo da budem siguran, ali ti si krenuo napolje. Uostalom . . . možda sam se i prevario . . . mada mi nešto govori da man pretila opasnost.

Ništa nije remetilo tišinu ulice kada Kid pogleda prema vratima pokušavajući da očima prodre dublje u mrak. Samo je vetar i dalje hućao, šaljući u talasima neobičan zvuk, čas dubok kao daleka grmljavina, čas kao tanak i jedva čujan zvižduk, nalik na muziku udaljeme svirale.

Sandens pažljivo izvuče revolver i tihim glasom reče Holdenu:

– Pokušajte da me štitite odatle.

– Ne budite budala! – progundala rančera. – Čim izađete iz štale, mogu da pripucaju na vas sa tri strane i da vas izrešetaju.

– Možda – promrmlja revolveraš. – Samo, biće im prvo potrebno da vide gde sam. To će im lakše poći za rukom ako ostanemo ovde, ma koliko bila slaba svetlost onog fenjera iza naših leđa.

– I šta ja da radim? – upita Holden, vadeći revolver iz futrole.

– Zaklonite se iza vrata – objasni mu Kid. – Ne izvirujte bez potrebe, ali motrite na sve što se napolju događa. Računam na vašu pomoć.

Ostavivši Holdena pre nego što je ovaj mogao da protestuje, Sandens u nekoliko brzih koraka pre-

vali prostor koji ga je delio od vrata i nestade u mraku pored zida štale.

Rančeru se učini da je, kao reakciju na ovo, čuo metalan zvuk zapinjavanja revolvera negde sa druge strane ulice. To je bilo sve. Što još nije odjeknuo pucanj govorilo je dovoljno jasno da je Kid imao pravo kada je predvideo da će predstavljati tešku metu.

Plavokosi revolveraš se polako kretao po mraku. Upotrebio je taktiku koja mu je već nekoliko puta ranije, tokom sličnih akcija sa Bučem Kasidijem, spasila život.

Napredovao je čas brže, čas sporije, menjajući stalno ritam koraka i brzinu kretanja. Pri tom je pazio da proizvede što manje šumova. Tako je prošao pored dugačkog zida štale i zaustavio se na njenom uglu, sedima priljubljen uz daske.

Sa njegove desne strane, svega metar daleko, otvarao se uzan, mračan prolaz između štale i jedne jednospratne zgrade kojoj Kid nije mogao da odredi namenu. Nasuprot njemu, počinjala je jedna od sporednih ulica, pod pravim uglom u odnosu na onu u kojoj se nalazila štala. Na kraju te ulice Kid je mogao da vidi odsjaj nekakve svetlosti, verovatno od jednog fenjera iz glavne ulice.

Ako ga je neko čekao ovde u mraku, onda je jedan od njih bio u blizini ulaza u štalu. U to je Kid bio siguran. Međutim, ostala dvojica imala su u ovom neprijateljskom

mraku na raspolaganju mnogo zgodnih mesta da mu postave zamku.

Možda je Čip Logan imao u gradu još nekoga na koga je mogao da se osloni. Na ovakvu mogućnost svakako je trebalo računati.

I tako kid počeo da se pita u sebi da li je ovaj njegov izlet u mrak bio baš toliko pametan koliko mu se to u prvom trenutku učinilo. Ipak, brzo je došao do zaključka kako drugog izlaza nije imao, ukoliko nije hteo da presedi čitavu noć u štali. To nikako nije odgovaralo Kidovom temperamentu, a, osim toga, kvarilo mu je planove i za noćasnju akciju.

I baš kada je u svojim razmišljanjima stigao dotle, sudbina počela da mu ide naruku.

U predahu između dva snažnija naleta vetra, njemu se učini da u onom uzanom prolazu iza ugla štale čuje tih i odsečan šum.

Sandens čvršće steže dršku kolta u desnoj ruci i počeo oprezno da se šunja ka uglu zgrade. Znao je da će, ako to bude potrebno, morati da puca iz vrlo nezgodnog položaja ukoliko želi da bar donekle bude zaštićen zidom štale. Pri tom je imao malo izgleda da pogodi svog protivnika, ali mu ništa pametnije nije padalo na um i on steže zube pred polazak u akciju.

Dospevši do ugla štale, Kid se munjevito baci na zemlju i u padu opali dva metka u onaj uzani prolaz. Učinio je to skoro nasumce, ra-

čunajući više da će tako prisiliti neprijatelja sakrivenog u mraku da se otkrije, a, isto tako, više nije imao ni strpljenja da čeka. I bio je u pravu.

Samo delić sekunde pre nego što se ispružio na zemlju, video je kako na drugoj strani prolaza bleska plamen iz cevi nečijeg revolvera, a odmah zatim, i pored odjeka sopstvenih pucnjeva, Kid ču kako iverje sa drvenog zida štale leti baš sa mesta na kome je do maločas stajao.

Treći i četvrti njegov metak, ispaljeni bez zastoja, bili su upravljani u pravcu iz koga se maločas videlo sevanje revolvera, a peti je odleteo kroz prolaz pored štale. I taj je, kao i oni prethodni, otišao nasumce. Kid ga je ispalio kotrljajući se već po zemlji prema zidu one jednospratne zgrade.

Stigavši do svoga novog zaklona, koji ga je, u stvari, štitio samo sa jedne strane, on se uspravi i brzim, gotovo automatskim pokretima ponovo napuni revolver.

Strelac sa druge strane ulice ponovo se oglasi i plamenim sevanjem definitivno otkri mesto gde se nalazio. Kid mu otposlao svoj olovni pozdrav. Ovoga puta bila su to četiri metka, munjevito ispaljena jedan za drugim.

Dok je pucao, revolveraš je pomerio šaku ručnog zgloba, opisujući tako krug od svega nekoliko palaca u prečniku, što je imalo za posledicu da je svojom vatrom po-

krio prilično veliku površinu na drugoj strani ulice.

Mada je sve ovo učinio manje više instinktivno, iz onog pravca začu se prigušen krik, koji mu je javio da je bar jedan od njegova četiri metka pogodio cilj.

»Šta li je sa onim tipom u prolazu?« prolete Kidu kroz glavu.

Bilo je sigurno da je i čovek koji se sakrivao tamo čuo krik svog ortaka. Verovatno je ocenio da se nalazi suviše blizu Kidu jer do ovoga odjednom dopre bat nečijih koraka. Brzo su se udaljavali.

Skoro u isti mah oglasi se i revolver trećeg čoveka, onoga koga je rančer bio primetio kako se šunja oko štale. Sve do ovog trenutka taj tip je bio miran u svom zaklonu, verovatno računajući da treba da ide nasigurno. Mirno je ocenjivao prema sevanju revolvera na kome bi mestu Kid mogao da se nalazi i krije.

To mu je, očigledno, odlično pošlo za rukom jer prvi njegov metak zviznu opasno blizu plavokosog revolveraša, a drugi, upravljen niže, skoro ga zakači po nozi, odmah iznad ruba sare čizme, paleći mu kožu svojom vrelinom.

Treći metak uopšte nije stigao do Kida, već je fjuknuo nekud prema mračnom nebu pošto je Ted Holden baš tada stupio u akciju.

– Glasan jauk, ovoga puta nimalo prigušen, dao je do znanja Kidu da je rančer, ma koliko da je dotle oklevao, to iščekivanje umeo da is-

koristi na najbolji mogući način.

Možda je tome doprinelo i to što su Loganovi prijatelji usredsredili svu svoju pažnju na Kida, ne računajući mnogo na mogućnost rančerovog uplitanja, pogotovu zato što je ovome bilo teško da ostane zaklonjen na osvetljenim vratima štale, gde je onaj fenjer mutno bleskao.

Na sreću po Kida, ta se računica pokazala sasvim pogrešnom.

Sandens sačeka nekoliko trenutaka, a onda se oprezno i polako vrati do mesta gde ga je očekivao Holden.

Nije mu bilo potrebno da ispituje ko su ona dvojica koja su ležala u mraku na prašnjavoj ulici. Dobro je poznavao psihologiju kockaravara pa mu je bilo jasno da je onaj čije je korake čuo kako se brzo udaljavaju bio Čip Logan. Ljudi njegovog kova bili su možda brži u baratanju revolverom, ali su tu veštinu koristili samo kada su bili potpuno sigurni da će se stvari razvijati po njihovoj želji. Čim bi događaji počeli da teku suprotnim smerom od onoga koji su oni zamislili, hitro bi dizali ruke od svega i obično bežali glavom bez obzira.

Kad zateče rančara ozarenog lica. Ruka u kojoj je još držao revolver malo mu je prodrhtavala, ali je snažna ljudina delovala čvrsto i pouzdano.

– Kakav sam bio, a? – upita Holden, očekujući od svog saveznika pohvalu.

– Odličan – osmehnu se Kid. Onda je iskreno dodao: – Da nije bilo vas, Holdene, teško da bih noćas izvukao čitavu kožu.

– Jedan nam je, izgleda, umakao – progundā rančer.

– Da pogledamo ko je ostao na zemlji.

– Nije potrebno – odvrati Kid vraćajući kolt u futrolu. – Pobegao je onaj glavni, Čip Logan. Sutra će se praviti da nema nikakve veze sa večerašnjom pucnjavom.

Obojica se trgoše kada se iz gomile sena na kraju štale pojavi onaj priglupi momak i polako im priđe. Bio je potpuno bled i drhtao je čitavim telom. Kid tek tada shvati da je pucao jedva metar daleko od štalara.

Rančer se maši džepa i tutnu momku jednu dolarsku novčanicu. Kada je video kolika je novčanica, ovaj prestade da drhti i lice mu se razvuče u zadovoljan osmeh.

Iz centra grada čuli su se mnogobrojni koraci. Brzo su se približavali, praćeni uzbuđenim povici-
ma. Malo zatim, pred štalu stiže grupa uzbuđenih ljudi, predvođena riđokosim šerifom.

Čim je ugledao Kida, Zik Karter podiže svoj šiljati nos poput grabljivice koja namerava da kljuca plen i urliknu na njega:

– Znao sam ko je kriv za ovu pucnjavu! Trebalo je da te još polse podne najurim iz grada!

Šerif se okrete dvojici iza sebe i

naredi:

– Razoružajte tog tipa i vodite ga u zatvor! Tamo će lepo da nam propeva o svemu što se ovde zbilo!

– Polako, Zik! – grmnu sada rančer. – Ti ne pitaš zbog čega se pu-
calo.

– To hoću i da znam – obrecnu se šerif na Holdena, ali malo učti-
vijim glasom. – Detalji, uostalom, nisu toliko važni. Glavni krivac je tu.

On mahnu više nosom nego glavom prema Kidu, a onda dvojica pođoše ka revolverašu da ga razoružaju.

Džinovski rančer gromoglasno opsova i mahnu svojim masivnim pesnicama. Šerifovi ljudi odleteše u prašinu.

– Hej, šta to značil? – povika Zik Karter.

– Evo šta značil – unese mu se u lice Holden i zgrabi šerifa za grudi košulje. Poče da ga drmusa, ne obraćajući pažnju na revolver u njegovoj ruci. – Čovek koga hoćeš da uhapsiš maločas mi je spasao život, budalo! Gde si bio kada je počela pucnjava, a?

– Čekao je da se prašina slegne – osmehnu se Kid. – I on je hrabar kao i naš prijatelj koji je odmaglio u mrak. Istog su soja.

Zik Karter je pokušavao da se istrgne iz rančarovih čeličnih šaka, ali mu to nije polazilo za rukom. Najzad Holden prestade da ga drmusa i odgurnu ga od sebe. Karter odlete pravo u ruke ljudi iza sebe,

koji ga zadržaše da ne padne. Oni su razjapljenih usta buljili u neobičan prizor.

– Zahtevam da povedeš istragu, Kartere – nastavljao je da grmi rančer. – Dvojica koja su nas napala leže tamo iza štale. Njih dobro poznaješ, a još bolje trećeg, koji je pbegao.

– Ko je to? – zagrcnu se šerif, koji je povratio ravnotežu i pokušavao da govori sa autoritetom vlasti.

– Niko drugi do tvoj vrli poznanik Čip Logan – umeša se Kid. – Nije mogao da preboli pare koje je večeras izgubio na pokeru pa je hteo da se osveti.

– Tako je, Zik – javi se jedan čovek iz gomile. – Mi smo bili u salunu kada su se njih dvojica kockali sa Loganom.

– Ovaj plavokosi je uhvatio Čipa u varanju – reče drugi čovek. – Trebalo je da ga ubije na licu mesta.

Šerifova glava, na dugačkom, mršavom vratu, okretala se čas prema jednom, čas prema drugom govorniku. Onda je shvatio koliko je njegova intervencija bila glupa i on pokunjeno obesi svoj kljunasti nos.

– U redu, Holdene – promrmljao je. – Ja tebi verujem, a imaš i svedoke. Ipak, ovaj tip mi je još sumnjiv.

– Ovaj tip je moj provereni prijatelj – odvrati rančer i značajno prebaci ruku preko Kidovog ramena.

– Ako moja reč nešto znači u Klubu, onda da ga niko nije pipnuo!

Zik Karter je nekoliko trenutaka

cupkao s noge na nogu. Kada je zaključio da mu svako dalje dizanje larme može samo naškoditi ugledu, on se okrete i besno viknu na svoje ljude, koji su se u neđuvremenu digli i zbunjeno čistili prašinu sa odeće:

– Šta zijate vas dvojica!? Uzmite još nekoga i pokupite ubijene sa ulice! – Onda se okrenuo gomili radoznalaca i nastavio da viče: – A vi se rasturajte! Nema šta više da se vidi! Hajde, razlaz!

– Ma, nemoj! – dobaci mu neko iz gomile. – Ti se samo izivljavaš na nedužnim ljudima, a kad dođe do čvrstog, onda te nigde nema.

Slične primedbe obasuše rido-kosog šerifa sa svih strana. Njegov autoritet se brzo srozavao.

– Hajdemo odavde – reče rančer Kidu i njih dvojica se odvojiše od gomile i pođoše prema centru grada. – U sebi imam bocu odličnog viskija. Baš bi nam prijala neka čaša posle svih ovih uzbuđenja.

– Tako je – složi se Kid, koji je odavno izgubio želju za obećanom večerom. Brzo je dodao: – Jedva čekam da legnem i zaspim.

Holden se nasmeja na ovo i odjednom zastade kada su se popeli na drveni trotoar u blizini hotela. Pljesnuo se po čelu i rekao:

– Haj, pa ja i ne znam kako se zoveš, prijatelju. Toliko se toga dogodilo da nisam ni čuo tvoje ime.

– Nisam ti ni rekao – osmehnu se Kid. – Zovem se Hari Longbaf.

– To ime nikada neću zaboraviti

– svečano izjavi Holden. – Tako mi svega, pominjaću i svojim unucima, ukoliko doživim da se oni rode.

– Uvek sam se trudio da me ljudi ne zaborave – dvosmisleno odvrati Kid, prisećajući se poternica izdatih za njim i Bučem Kasijem.

Zaneti razgovorom, stigoše do hotela i uđoše ne obraćajući pažnju na radoznalce ispred saluna, koji su pokazivali rukom prema njima i nešto glasno komentarisali.

GLAVA PETA

Ponoć je bila odavno prošla.

Na prozoru jedne hotelske sobe samo vešto oko moglo je da razazna tamnu ljudsku priliku koja je stajala kod razmaknute zaveses. Bio je to Sandens Kid. On je pre desetak minuta ostavio rančera Teda Holdena u njegovoj sobi da spava obučen na postelji.

Posle povratka u hotel, njih dvojica su načela bocu viskija o kojoj je rančer govorio, ali je plavokosi odmetnik pazio da na svake tri čaše koje je Holden popio isprazni samo jednu i rezultati neravnopravne utakmice ubrzo su se pokazali. Kada se dobrom viskiju dodaju i uzbuđenja kroz koja je Holden prošao tokom večeri, udruženo dejstvo najzad je savladalo ljudinu.

Sandens je je sačekao da rančer zahrče, a onda tiho otišao u svoju sobu prišao prozoru da osmotri si-

tuaciju u gradu.

Na ulici je bilo malo prolaznika, i to uglavnom nakresanih. Oni su se ili teturali svojim kućama, ili zbunjeno tražili neko sklonište gde bi na miru mogli da prespavaju pijanstvo. Jedno po jedno, sva svetla se pogasiše, a glasovi umukoše.

Sandens uzdahnu. Bio je umoran od svega. Pored dugotrajnog putovanja prethodnog dana i svega što se zbilo u salunu i ispred gradske štale, nije stigao ni da se čestito ispruži na postelji i malo ispravi leđa. Kolebao se da li da odustane od planiranog upada u lokalnu banku, ali se onda prisetio pakosnog lica nosatog šerifa Ziak Kartera. To je bilo presudno za konačnu odluku.

Odmetnik priđe postelji i odiže jastuk, ispod koga je bio ostavio paket sa patronama dinamita. Kresnuo je šibicu, još jednom pregledao eksploziv, pa zadovoljno klimnuo glavom.

Dobro je uvio patrone u voštanu hartiju, otkopčao košulju i paket strpao u nedra kako bi mu ruke ostale slobodne. Još jednom se obazreo po sobi i uputio ka vratima. Već se bio uhvatio rukom za kvačku, ali je zastao.

Setio se da bi trebalo da prođe pored turobnog vlasnika, koji je dremao za pultom u holu, a to mu se nije dopadalo pošto bi njegov kasni izlazak iz hotela svakako bio sumnjiv.

Zato se vratio do prozora i na-

gnuo napolje. Ispod sebe je video krov verande nad ulazom u hotel Sandens pogleda levo i desno. Ulica je bila potpuno pusta. Čak su i saluni »Alhambra« i »Oaza« mračno zijali svojim izlozima.

Sandens prebaci nogu preko prozorskog okvira i vešto se spusti na krov verande. Pošto je nogom oprobao čvrstinu dasaka ispod sebe, nečujno kao mačka stiže do njene ivice, uhvati se rukama za nju i, pošto je nekoliko trenutaka visio tako ikačen, lako je skočio u debelu uličnu prašinu.

Čučnuo je pored drvenog trotoara i opet osmotrio okolinu. Odjednom se namrštio. Ugledao je svetlost na prozoru šerifove kancelarije.

»Šta li ta hulja radi ovako kasno?« pomisli plavokosi odmetnik. »Da nešto nije nanjušio? Ili druguje sa bocom, kako bi se utešio zbog sinoćnog poraza?« Ovo je bio nov momenat koji je mogao da utiče na njegove planove. Miniranje kase sigurno neće biti nečujno. Ukoliko je riđokosi Zik Karter bio budan, odmah će istrčati da vidi šta se događa. Pored toga, pred Sandensom se nalazio još jedan problem. Čak ako vrata kase u banci, koju još nije video, popuste posle eksplozije, preostajalo mu je još otvaranje onog čeličnog sanduka u kome su se nalazile pare za isplatu u rudnicima.

Kid se nadao i sreći. Onako poguren, stigao je kod ugla hotelske

zgrade i nestao iza njega. Zašao je u sokače pored hotela i produžio njime sve do kraja.

Na drugoj strani sokačeta Kid se obrete na praznoj poljani. Obazreo se na sve strane i onda uputio pravo ka masivnoj zgradi banke. Kao nečujna senka stigao je do njenih zadnjih vrata i pažljivo ih osmotrio.

U to vreme alarmni uređaji su bili prilično primitivni, a Kid je već imao dovoljno iskustva i sa savršenijim napravama.

Pošto je oprezno prešao rukama duž okvira vrata, odmetnik pronađe splet žica i mesinganih zvončića.

Nije žurio sa razgledanjem alarmnog uređaja, znajući da bi svaka greška mogla da bude kobna, pogotovu kada je lokalni šerif bio na nogama i spreman da interveniše. Najzad je pronašao glavnu žicu. Išla je duž vrata i završavala se na bravi. Izvadio je nož iz džepa kaputa, otvorio ga i počeo da seče žicu. Čelične niti od kojih je bila upletena žica pokazale se otpornim na sečivo njegovog noža. Pošto je nekoliko minuta uzaludno sekao žicu, kid opsova i zastade da predahne. Dok se odmarao, on se odmače nekoliko koraka od vrata i pogleda na zgradu banke. U prizemlju nije bilo nikakvih prozora. Tek na gornjem spratu nalazila su se dva prozora i mali balkon. Tu je verovatno bila kancelarija bankara Reja Eke-
ra, a možda i prostorija koja mu je

služila za odmor za vreme prekida rada u banci.

Kid pogleda unaokolo. S druge strane one poljane, u mraku se nazirala naherana drvena ograda. Pored nje su stajala kola sa arnjevima, a iza nje se uzdizala tamna masa velike šupe. Nešto je govorilo Kidu da bi rešenje problema valjalo potražiti na toj strani.

Požurio je do onih kola. Kada je stigao tamo, odiže platnenu zavesu na njihovoj zasnjoj strani i virnu unutra. Tiho je zviznuo od zadovoljstva kad mu ruke napipaše debeli namotaj konopca koji je ležao među alatkama. Odmetnik uze konopac i onda pogleda u alatke. Izabrao je jednu kratku govozdenu polugu.

Tako opremljen, on se vrati do zadnjeg ulaza. Razmotao je konopac i za jedan njegov kraj vezao govozdenu polugu koju je doneo iz kola. Zatim je uhvatio konopac jedno metar dalje od poluge, nekoliko puta ga zavitlao ispred sebe kao kada se baca laso i onda ga hitnuo prema ogradi balkona na spratu banke.

Poluga prelete preko ograde i pade na daske drvenog balkona. U tišini koja je vladala gradom, taj tresak je odjeknuo kao revolverski pucanj i Kida obli znoj.

Napregnuto je osluškivao ne bi li uhvatio neke opasne šumove, ali sem povremenog zavijanja vetra, koji je sinoć znatno oslabio, ništa se drugo nije čulo.

On počeo polako da povlači kraj konopca koji mu je ostao u rukama. Čuo je kako poluga na balkonu grebe po daskama i onda se konopac zateže. Povukao ga je jače, ali poluga nije popuštala. Za svaki slučaj, Kid se obesi svom težinom o konopac, ali ovaj nije popuštao.

Onda je opljunuo dlanove, podigao ruke iznad glave, zgrabio konopac i počeo da se vere uz njega.

Potpuno zadihan, najzad stiže do donje ivice balkona i uhvati se levom rukom za jednu dvrenu šipku, pa onda to učini i sa desnom. Nekoliko trenutaka je sakupljao snagu, da bi zatim skupio noge, oslonio se njima o ivicu balkona, zgrabio gornji deo ograde i obreo se na samom balkonu.

Tu je seo i, oslonjen o vrata koja su vodila sa balkona u unutrašnjost zgrade, proveo nekoliko, minuta hvatajući vazduh i trljajući nažuljene dlanove. Odavno se nije izlagao ovakvim naporima, a onih nekoliko čaša viskija koje je popio sa rančerom sada mu je i te kako smetalo.

Obrisao je znoj sa čela i ustao. Pritisnuo je kvaku na steklenim vratima. Naravno, bila su zaključana. Ne oklevajući mnogo, Kid uze onu polugu, čiji je jedan kraj bio zašiljen, pa ne odvezujući konopac sa nje gurnu šiljak u prostor između vrata i dovratka. Kada se poluga zaglavila, polako je povećavao pritisak na nju sve dok drvo ne počeo da krcka. Onda se brava izvu-

li iz svog ležišta.

Kid zadovoljno progundā:

– E, pa, do sada je sve bilo dobro.

Odškrinuo je razvaljena vrata i promolio glavu unutra. Nije ni pokušavao da nešto rezazna već je samo osluškivao.

Onda se okrenuo i onu polugu, dobro je zaglavio između rešetki na ogradi balkona, uvezao je i čitav konopac povukao gore kako ga ne bi neko spolja primetio. Tako je imao obezbeđenu odstupnicu bar na ovoj strani.

Ušao je unutra i pritvorio vrata za sobom. Oči su mu se već privikle na mrak, ali Kid ipak kresnu šibicu i, digavši je, pogleda oko sebe. Pogodio je čemu služi ova prostorija. U jednom uglu nalazio se širok, kožni divan, zatim nekoliko fotelja oko stola i jedan pisaći sto u blizini balkonskih vrata. Bila je to neka kombinacija kancelarije i privatne prostorije za odmor.

Odmetnik pređe preko prostorije i stiže do vrata koja su vodila u hodnik. Ova nisu bila zaključana i on ih otvori, pa pođe hodnikom ka stepenicama koje su vodile u prizemlje banke. Minut – dva kasnije, obreo se baš pored bočnog ulaza u odeljenje sa šalterima. Ušao je i zastao da se orijentiše. Radni stolovi činovnika bili su pokriveni navlakama od čohe, stolice uredno poredane i sve je govorilo da se ovde posluje u najvećem redu. Onda mu pogled pade na veliku kasu u najdaljem uglu zaštićenu sa dve stra-

ne zidovima.

Kao hirurg koji se sprema da pristupi komplikovanoj operaciji, Kid priđe kasi i poče da je odmerava. Ponovo je upalio šibicu i sagao glavu da bolje prouči bravu.

Pregled ga je zadovoljio. Kasa je bila starijeg tipa, marke na koju su on i Buč Kasidi nailazili više puta. Odgovarajućim alatom i uz malo više vremena, kasa je mogla nečujno da se otvori. Međutim, Kidu je vreme nedostajalo. Znači, morao je da se posluži dinamitom.

Pre nego što će pristupiti finalnoj fazi operacije, odmetnik izađe iz odeljenja sa šalterima i krete u obilazak prozora koji su gledali ka glavnoj ulici i bočnim prolazima sa obe strane bančine zgrade. Na prozorima su bile navučene zelene platnene roletne, a sa spoljne strane su bili obezbeđeni masivnim rešetkama. Jedino na teškim hrastovim vratima glavnog ulaza u banku roletne nisi bile spuštene. To je bilo očigledno ostavljeno da bi se sa ulice eventualno moglo videti ukoliko se u banci događa nešto neuobičajeno.

Verovatno je šerif Zik Karter sa svojim pomoćnicima imao zadatak da tokom noći u obilasku grada virne kroz staklo na vratima i proveriti da li je u banci sve u redu.

Kid priljubi lice uz hladno staklo i pogleda na ulicu. Bila je pusta. Samo su retki naleti vetra podizali prašinu i njome zasipalo fasade drvenih kuća i izloge saluna i radnji.

Pogledao je ukoso i usta mu se nezadovoljno iskriviše.

U šerifovoj kancelariji još je gorela svetlost.

»Do đavola,« pomisli Kid, »taj riđokosi lešinar izgleda da nema nameru da spava.« Slegao je ramenima jer tu nije mogao ništa da učini.

Zato je čitavu operaciju trebalo izvršiti munjevito i dograbiti se novca pre nego što šerif stigne da interveniše i čitav grad se uzbuni.

Da bi se obezbedio od upada neprijatnih posetilaca kroz glavni ulaz banke, Kid dovuče do vrata masivan i težak pult na kojima su klijenti pisali naloge i njime zabarikadira ulaz. Ovoj prepreci dodao je još nekoliko drvenih klupa i stolica i njima podupro pult. Barikada je mogla svakoga da zadrži bar nekoliko minuta.

Kao dodatnu meru bezbednosti, on potraži i sporedna vrata banke. Bila su to ona ista vrata kroz koja nije mogao maločas da uđe. Za divno čudo, otkrio je da se u čeličnoj bravi na zadnjim vratima nalazi ključ i da im pored toga, obezbeđuju i dve debele govzdene poluge koje su se sa unutrašnje strane zatvorale posebnim kukama.

Odmetnik skide poprečne poluge i proveri da li se ključ lako okreće u bravi, ali ne otključa vrata. To je za slučaj potrebe mogao brzo da učini. Obavivši sve ovo, plavokosi revolveraš se vrati u odeljenje sa šalterima. Privukao je jednu stolicu do kase, seo u nju i još jednom

se zagledao u nju kao u protivnika s kojim će u sledećim trenucima imati obračun. Prethodno je sa jednog stola uzeo gasnu lampu i spustio je na pod pored kase. Iz nedara izvuče paket sa dinamičkim patronama, otvori ga i spusti na pod.

Zatim je kresnuo šibicu, skinuo stakleni cilindar sa lampe, upalio fitelj, pa ga uvukao, tako da je sada svetlucao samo mali plamen. Vratio je cilindar na lampu. Bacila je žućkastu, slabu svetlost koja se teško mogla primetiti sa ulice, ali je Kidu omogućavala da vidi šta radi kod kase.

Dok se ovo događalo u banci, u osvetljenoj šerifovoj kancelariji Zik Karter je sedeo za svojim stolom i nešto užurbano radio. Lampa, koja mu se nalazila sa desne strane, bacala je njegovu senku na zadnji belo okrećeni zid kancelarije. Senka je podsećala na orla lešinara koji se spustio na neku smrdljivu crkotinu i povijenim kljunom kida sa nje trule komade mesa. Utisak je bio veran jer je riđokosi šerif svaki čas saginjao glavu da bolje vidi hartije pred sobom. Senka njegovog dugačkog nosa na zidu zaista je izgledala kao kljun lešinara koji se spušta i kida plen.

Hartije ispred Zaika Kartera bile su mnogobrojne poternice.

Karter bi svaki čas opljunuo prste, uzimao pregledanu poternicu i stavljao je na jednu stranu, a onda pažljivo razgledao drugu. Pri tom je čuvar reda u Klaudu stalno gun-

dao:

– Mora da sam negde video lice one plavokose hulje. Sigurno sam ga video.

I nastavljao je da zaneto lista poternice. Gomila pregledanih sa njegove leve strane je rasla, a ona pred njim se smanjivala. Najzad ih je ostalo još svega nekoliko i Zik Karter je već unapred nezadovoljno mrštio lice što mu je noćasnji posao ispao uzaludan. Mogao je već uveliko da spava u svojoj kući na kraju glavne ulice, ili, bar, na krevetu u drugom delu kancelarije.

Odjednom, Karter gromoglasno opsova i tresnu šakom po stolu tako da lampa na njemu odskoči i umalo se ne prevrte.

– Znao sam! – uzviknuo je. – Znao sam! – uzviknuo je. – Znao sam! Moj me nos nikada nije prevario!

Zgrabio je poternicu koju je baš razgledao i prineo je lampi kako bi bio siguran da ga oči nisu prevarile.

Ispod uobičajenog početka svake poternice, koji je bio odštampan velikim slovima i glasio: **TRAŽE SE ŽIVI ILI MRTVI**, nalazila se prilično dobra slika Sandens Kida i Buča Kasidija, takozvana dagerotipija, načinjena kod nekog fotografa u Solt Lejk Sitiju. Odmetnici su se slikali na traženje Buča Kasidija, koji je voleo popularnost. zatim je Buč tu sliku poslao novinama jer je hteo da u člancima o nji-

hovim pljačkaškim podvizima čitalačka publika dobije pravi utisak o njihovim plemenitim crtama. Naravno, fotografija se ubrzo pojavila i na brojnim poternicama i omogućila šerifima da lakše prepoznaju tražene odmetnike.

Ispod fotografije bila su imena dvojice prijatelja i brojka od 10.000 dolara, obećana onome ko ispuni jedan od dva prethodna uslova iz naslova poternice.

Zik Karter počeo da zvižduće od zadovoljstva, a onda naglo ustade i prilete postelji u uglu kancelarije, na kojoj je ležao njegov pomoćnik Berdi Kruz i glasno hrkao. Šerif počeo da ga drmusa i viče:

– Diži se, idiote! Ovo ti je najveća šansa u životu! Diži se!

Pomoćnik skoči u postelji kao pajac na opruzi i trljajući bunovne oči promumla:

– Kakva šansa? Šta tu ...

– Imamo u rukama Sandens Kida, budalo! Čuvenog pljačkaša!

Berdi Kruz se trže kao da mu je na glavu izručena kofa hladne vode. Skočio je sa postelje i onako bosih nogu krenuo da tumara oko svog riđokosog šefa.

– Sandens Kid! Sandens Kid i Buč Kasidi!

– Stani, budalo! – dreknu riđokosi i zgrabi Kruza za ramena. Pošto ga je prodrmusao, unese mu se u lice i dodade: – U gradu je samo Sandens Kid! To je onaj tip što je sa Tedom Holdenom sinoć pobio kod štale Loganove ljude!

– I gde je sada? – upita pomoćnik, izvlačeći se iz Karterovih kandži. Ne sačekavši odgovor, otišao je do zida pored kreveta, gde mu je o jednoj kuki visio pojas sa revolverom, i počeo da ga zakopčava oko struka.

– U hotelu – obavesti ga šerif. – Ja sam svraćao kod Haskela u hol i ovaj mi je rekao da plavokosa hulja i onaj odvratni Holden pijanče u rančеровој sobi. Sigurno su proslavljali uspeh kod štale.

– Zašto nisi onda ... – zausti berdi Kruz.

– Zato što tada nisam znao ko je taj dripac! – prekide ga šerif. – Upisao se u knjigu gostiju kao neki Hari Longbaf. Verovatno izmišljeno ime.

– I šta ćemo sada? – interesovao se pomoćnik navlačeći čizme.

– Razbojnik sigurno sada pijan spava – zaključio šerif. – I ne sanja da je otkriven. Trebalo bi da obavestimo i Čipa Logana. On bi se obradovao i pomogao da ga uhvatimo, ali ne znam kuda se izgubio posle sinoćne gužve.

– Znači, idemo da ga uhapsimo? – upita Kruz, a sa lica mu nestade oduševljenje. Iz priča koje su kružile u ovim krajevima, znao je da je Sandens Kid odličan strelac, u što se uverio mnogi šerif i detektiv Pinkertonove agencije. Berdi Kruz nije imao nameru da lično proverava odmetnikovu veštinu u baratanju revolverom.

– Idi i probudi Lusa! – šerif je mislio na Lusa Strenta, svog drugog pomoćnika. – Onda svrati do »Oaze« i proveri da li se Čip Logan tamo nalazi. Ako se dripac još krije, dovedi njegovog barmena Bena. On dobro barata dvocevkom, a čini mi se da mu se Sandens Kid sinoć u salunu nešto zamario.

Berdi Kruz nabi šešir na glavu i nestade. Šerif uze iz soške pored zida jednu pušku i, pošto je iz fioke stola izvadio kutiju sa mecima, počeo da je puni. Kada je završio, on još jednom polako pročita poternicu za Sandensom i Bučom, pa onda smanji svetlost lampe i sede za sto. Iz druge fioke je izvadio bocu viskija i, ne koristeći čašu, dobro potegao iz nje. Trebalo je da mu ovo podstakne hrabrost i odlučnost.

– Dobro je što ćemo ga uhvatiti na spavanju – promrmlja šerif – inače bi neko mogao da nastrada od te hulje. Kažu da brzo i tačno gađa.

Zik Karter uzdahnu i ponovo se maši boce. Ovoga puta dugo nije skidao njen grlić sa usta i samo mu je jabučica na mršavom vratu šetala gore-dole, prateći svaki gutljaj pića. Najзад, šerif odloži bocu i nadlanicom obrisao usta.

GLAVA ŠESTA

Napolju je vetar sasvim prestao da duva, ali su, zato, crni preteći oblaci pokrili nebo i kao neki plašt

nadvili se nad Klaudom, trudeći se da opravdaju ime grada (*»klaud«* na engleskom znači *»oblak«*) Munje, koje su dotle u daljini samo bezglasno sevale, sada su bivale praćene potmulom grmljavinom koja se neprestano približavala naselju.

Najzad jedan udar groma, koji odjeknu pustom prerijom u blizini grada i tako najavi početak prolećne oluje, trže i Sandens Kida, koji je poslovao oko kase.

Odmetnik prekide sa radom i oslušnu. Nekoliko trenutaka kasnije, svetlost munje obasja glavnu ulicu Klauda i njen odblesak prodre kroz staklena vrata na ulazu banke, pa u deliću sekunde obasja i napregnuto lice plavokosog čoveka. Odmah zatim tresnuo je i grom, ovoga puta veoma blizu. Odmetnik se glasno nasmeja.

– Pa, ovo mi i priroda ide naruku – bio je njegov komentar. – Kao da sam ja naručio nepogodu. Treba ovu tutnjavu da iskoristim. Tako će se eksplozija možda istopi sa gromovima.

Sa većim oduševljenjem, nastavio je da minira kasu. Pažljivo je uvukao dve patrone ispod samog okruglog točka na vratima kase. Smatrao je da će to biti dosta. Spojio je fitilje na patronama i dodao njima još kratko parče glavnog fitilja, želeći da njihovo sagorevanje bude veoma kratko. Tako je mogao nekako da udesi da eksplozija dinamita odjekne približno kada i udar groma.

Onda je ugasio lampu i sklonio je natrag na sto, pa seo u stolicu i počeo pažljivije da prati sevanje munja i pauze između udara gromova. Te pauze su postajale sve kraće, što je značilo da će se nepogoda svakog trenutka sručiti na Klaud.

Prošlo je nekoliko minuta. Kid je u sebi nemo brojao intervale između sevanja munja i zaključio da ih sada deli oko dvadesetak sekundi. Toliko je trebalo da gori i njegov kratki fitilj na patronama.

Odlučno je ustao i sa šibicom u ruci čekao. Onda mu nešto pade na pamet i on izađe iz odeljenja sa šalterima, ode do ulaznih vrata i virnu kroz staklo na ulicu. Pogledao je iskosa prema zgradi zatvora i u prvi mah mu se učinilo da u šerifovoj kancelariji vlada mrak. Ipak, kada je pažljivije osmotrio, mogao je da primeti slabu žućkastu svetlost.

– Hulja je prigušila lampu – glasno zaključio Kid. – Verovatno je legao da spava. Računa da po ovakvoj nepogodi ne može ništa da se dogodi u gradu.

Vratio se do kase. Kada je nova munja sevnula i bila odmah propraćena grmljavinom, on odlučno kresnu fosfornu šibicu o gvozdena vrata kase i prinese plamen vrhu fitilja. Kada je počeo da šišti i razbacuje varnice, Kid izlete iz odeljenja sa šalterima. Otrčao je do suprotnog kraja bančinog hola i tamo legao na pod priljubljen uza zid.

Pokrio je šakama glavu i krajičkom oka gledao ka ulaznim vratima.

Blesak munje obasja bančine prostorije kao plamen magnecijuma kod fotografa i Kid zadrža disanje.

»Samo da grom odjekne kad treba«, prolete mu kroz glavu. Još mu ova misao lebdela u mozgu, kada tresak groma učini da čitav grad zadrhti. Sekundu kasnije, u banci blesnu narandžasti plamen i zaglišna eksplozija sli se sa tutnjavom groma.

Kid oseti kako ga potres podiže sa poda, a stakla prozora iza njega i sa ulaznih vrata odleteše u paramparčad pod pritiskom vazdušnog talasa.

I dok je odjek grmljavine tutnjao iznad Klauda kao da nekakav ekspres juri kroz oblake, odmetnik skoči na noge.

Pored njega su padali komadi nameštaja, a drvene pregrade šaltera bile su neherene. Gust oblak dima pokrivao je ugao u kome se nalazila kasa.

Ne obraćajući pažnju na krhotine, Kid jurnu tamo. Morao je da preskače oborenu ogradu šaltera. Mašući šešišom da rastera plavičast oblak eksplozivnog dinamita, on stiže do kase. Kada vide šta se tamo dogodilo, umalo ne počeo da skače od radosti.

Kao rasparan stomak slona ili druge džinovske životinje, zjapio je otvor velike kase. Razvaljena vrata

su se naherila u stranu i višila na šarkama pod čudnim uglom. Zajedno sa dimom, u vazduhu su lebdele i komadići hartija koje je eksplozija izbacila iz kase. Kid kresnu šibicu i vide da su te hartije zelene boje i da predstavljaju omiljeno sredstvo plaćanja u ovoj zemlji.

Odmetnik kleče pored kase, ali pre nego što je mogao da vidi šta se nalazi unutra, dogorela šibica mu opeče prste i on je sa psovkom baci na pod. Morao je da upali novu i tek tada njegove uzbuđene oči ugledaše crnu gvozdenu kutiju koju je prvi put juče video kada su je skidali sa poštanskih kola. Kutija je ležala u donjoj pregradi kase. Kid je zgrabi obema rukama i izvuče. Sa uzdahom je konstatovao da je katanac na njoj ostao neoštećen. Preostalo mu je da ukloni i tu poslednju prepreku. Znao je kako će to uraditi, ali pre nego što je pristupio poslu, on pokupi iz ugla preostalih nekoliko patrona i strpa ih u džep košulje.

– Možda će zatrebati – promrmljao je – a i bolje je da ne ostavim nikakve tragove za sobom.

Nov blesak munje, praćen grmljavinom, uzdrma čitavo naselje i Kid ga pozdravi veselim povikom. Bio je siguran eksploziju niko nije mogao da razazna od grmljavine, ali je strahovao da će otvaranje kutije privući možda nečiju pažnju.

Ne oklevajući više, on izvadi kolt iz futrole. Pošto je upalio novu šibicu, pri njenoj svetlosti prisloni cev

revolvera o veliki katanac na kutiji i povuče okidač. Odjeknu pucanj i olovno zrno, koje se odbi o gvožđe katanca, zviznu opasno blizu Kido-ve ruke, pa se izgubi nekud u zadržanom vazduhu.

Nova šibica je planula i pri nje-
noj svetlosti Kid vide da katanac
još stoji na kutiji, mada se na mes-
tu gde je bio otvor za ključ videla
veća rupa. Morao je još da puca.

U žurbi, odmetnik više nije če-
kao na grmljavinu i tri hica snažno
odjeknuše u trenutnoj tišini. Odjek
pucnjeva još je treperio u vazduhu,
a Kid ću kako nešto teško pada na
pod.

Ne paleći više šibicu, on opipa
rukama kutiju. To je katanac bio
pao na pod. Meci kalibra 45 izbacili
su iz ležišta čitav gornji deo.

Drhtavim rukama on odiže pok-
lopac. Blesak munje obasja pro-
storiju i sa njim sa ulice stiže i hla-
dan talas vazduha. Na plavičastoj
svetlosti, koja mu malo zaseni oči, *
Kid vide uredno naslagane svež-
njeve novčanica.

Veštim pokretima počeo da vadi
svežnjeve i da ih trpa u džepove ka-
puta. Nije se trudio da vidi koje su
vrednosti zelene novčanice. Posao
je bio obavljen. Sada je trebalo što
pre nestati.

Od trenutka kada se Kid popeo
na balkon sa zadnjeg dela bančine
zgrade do eksplozije jedva da je
prošlo dvadesetak minuta. Odmet-
nik je mogao biti zadovoljan svo-
jom brzinom, ali i okolnostima.

Išle su mu na ruku.

Džepovi su mu bili nabijeni pa-
rama i on se kolebao da li da iz ko-
šulje izbacila dinamičke patrone i
tako načini mesta za druge svež-
njeve. Tada se ulice začuše povici,
praćeni batom koraka po drve-
nom trotoaru.

Šerif Zik Karter je nervozno do-
bovao prstima po stolu. Približava-
nje nepogode i grmljavina loše je
uticalo na njegove prenapregnute
nerve. Pored toga, on je još iz de-
tinjstva vukao nesvestan strah od
groma. Jednom im je pogodio
kuću i sada se sa svakim bleskom
munje trzao i ukočeno čekao da
čuje gde će grom udariti.

To napeto osluškivanje bilo je
glavni razlog što je u tutnjavi gro-
mova razaznao i lomljavu stakla u
blizini.

– Do đavola, ode nečiji prozor! –
Progunda šerif Karter, ustade od
stola, pa se uputi vratima kancela-
rije. Pretpostavljao je da je neko
ostavio prozore otvorene i da su se
razbili pod naletom vetra.

Šerif priđe vratima kancelarije i
virnu napolje. Oblaci prašine ko-
vitlali su se glavnom ulicom i za-
klanjali mu vidik. I između gromo-
va, mogao je više da čuje nego da
vidi prve krupne kapi kiše. Počele
su da dobuju po drvenom trotoaru
i limenom krovu zatvorske zgrade.

– Baš gadna oluja – promrmlja
šerif i nehotice se izmače od vrata
kada je munja opet sevnula i zasle-

pila mu oči. Stisnutih kapaka sačekao je da odjekne grom i onda je sa uzdahom olakšanja ponovno otvorio oči.

Odjek grmljavine protutnja iznad grada i izgubi se nad prerijom. Tada se začu nekoliko brzih prasaka sličnih pucketanju drva na vatari. Izvežbano uho Zika Kartera brzo je odredilo kakav je to prasak. On se u jednom skoku nađe kod vrata, širom ih otvori i izlete na trotoar ispred kancelarije.

Prašina, pomešana sa kišom, pogodila ga kao neka zavesa u lice i on mahinalno savi glavu i šakom zaštititi oči. Onda je pogledao duž ulice, trudeći se da razazna šta se tamo događa. Otprilike je ocenio odakle su doprli odjeci pucnjeva i okrenuo se u tom pravcu. Pogled mu se zaustavi na mračnoj fasadi banke Reja Ekeru. Načuljio je uši, ali umesto novih pucnjeva blesak munje i tutnjava groma pokriše sve. Savlađujući strah od nepogode, šerif pođe trotoarom ka banci, ali se uzdrža da pretrči preko ulice.

Učinilo mu se da sa donjeg kraja čuje bat više koraka. Kada je okrenuo glavu, video je nekoliko tamnih senki kako se brzo približavaju kancelariji.

– To su oni – progundala šerif, misleći na svoje pomoćnike i barmena iz »Oaze«. Glasno je viknuo: – Hej, požurite!

Odazvao mu se Berdi Kruz, glasom promuklim od viskija:

– Stižemo, šerife, stižemo!

Karter već htjede da se vrati u kancelariju jer mu je hladna kiša neprijatno natapala kosu i grudi košulje, kada munja sevnu i na trotoaru ispred banke nešto zasvetluca nalik na male plamenove. To se blesak munje odbio o razbijeno staklo ispred ulaza u banku.

– Pa to su se tamo razbila stakla! – uzviknu šerif i hitro skoči sa trotoara. Više se nije obazirao na kišu i vetar. Njegovi pomoćnici, praeeni još jednim čovekom, verovatno barmenom Benom Džipsonom, spaziše šerifa kako pretrčava ulicu i jurnuše za njim.

Skoro istovremeno su stigli ispred ulaza u banku i u trku se popeli na drveni trotoar. Kartr otvori usta da nešto kaže, a onda se zagrcnu i ostade razjapljenih vilica. Zapahnuo ga je ljuti dim eksplozije koji je prodirao kroz razbijena stakla na vratima. To je, izgleda, primetio i pomoćnik Berdi Kruz.

– Unutra nešto gori!

Šerif najzad dođe do glasa:

– To je od eksplozije, budalo! – zaurao je. – Unutra je nešto eksplodiralo!

Kada je čuo uzvike i korake sa ulice, Kid se hitro uspravi. Više ga nisu zanimali gvozdene kutija i preostali svežnjevi novčanica u njoj. Ono što se događalo na ulici moglo je samo jedno da znači: neposrednu opasnost.

Brzo je zakopčao kaput, opipao da li mu je revolver siguran u fut-

roli i preskočivši oborenu ogradu šaltera potrčao prema zadnjim vratima banke. Ne gubeći ni časka, on okrete ključ i otvori vrata. Ugleđao je poznato poljanče, sada šibano kišom i vetrom, i kola sa arnjevima.

Zatvarao je vrata za sobom kada sa ulice odjeknu njemu već poznati glas šerifa Zika Kartera:

– Ti, Berdi, i Bene, otrčite svaki sa bočne strane! Ako je neko unutra, moramo da ga opkolimo!

Ne čekajući više, Kid pognu glavu i jurnu ka onim kolima. Stigao je do njih i hteo da ih zaobiđe kada se od ugla bočnog zida banke začu povik:

– Eno nekog tamo!

Drugi glas pridruži mu se sa suprotnog ugla:

– Stoj! Pucaću!

Dok su ove reči još nošene vetrom preko poljančeta, Kid se već bacao u zaklon iza kola. Iz pravca banke odjeknu jedna, pa druga eksplozija praćena narandžastim plamenom i čelične kuglice zadobivale, zajedno sa kišnim kapima, po platnenim arnjevima kola.

Kid je već bio na zemlji pored točkova na suprotnoj strani i u njegovoj desnoj ruci stvorio se kolt. On mahinalno opali prema mestu gde je maločas video sevanje dvocevke.

Odgovorio mu je bolan krik. Sa drugog ugla neko je pripucao iz revolvera.

Kid pomeri ruku i posla dva

metka i tamo. Onaj strelac, a to je bio berdi Kruz, hitro zamače iz ugla.

Grom je sve zaglušio i za trenutak je prirodna stihija nadjačala zvukove ljudskog sukoba. Kid pogleda iza sebe. Video je naherenu ogradu nekoliko metara dalje i obise drvene šupe. Podigao se iz blata i sa revolverom u ruci pritrčao ogradi i preskočio je. I pored toga što su mu prepuni džepovi smetali, naherena ograda nije predstavljala nesavladivu prepreku.

Tresnuo je sa druge strane ograde, okliznuo se po vlažnoj travi i pručio koliko je dug. Iz jednog džepa ispade mu svežanj novčanica, ali on to nije ni osetio.

Od banke ponovo odjeknu pucnjava i meci se zariše u ogradu iza Kida.

– Gde je? – čuo se glas Zika Kartera, koji se približavao mestu odakle je onaj čovek pucao iz dvocevke. Sada se odatle čulo i stenjanje ranjenika.

– Pobegao je preko ograde – odgovori šerifu Berti Kruz. – Video sam kako je preskače.

Sandens nije obraćao pažnju na povike, već je uz psovke četvoro-noške nastavio da puzi što dalje u mrak.

GLAVA SEDMA

Uprkos nepogodi i snažnom pljusku, pucnjava oko banke izazvala je uzbunu među stanovnicima

Klauda. Otvarali su se mnogi prozori duž glavne ulice. Bunovne glave provirivale su pokušavajući da shvate šta se događa. Istina, zbog grmljavine i siline oluje, malo je ko spavao. Oni najhrabriji na brzinu su navukli odeću i naoružani kolтовima i puškama izašli ispred svojih kuća, očekujući da im predstavnici lokalnih vlasti na neki način objasne zbivanja i izdaju kakva-takva naređenja.

No, oni su morali biti razočarani. Iz pravca banke se i dalje čula pucnjava, ali od šerifa Zika Kartera nije bilo ni traga ni glasa. Riđokosi nosonja imao je pune ruke posla i sada je sa dvojicom svojih pomoćnika pokušavao da odredi gde se nalazi provalnik.

Kada je stigao do ugla bančine zgrade, u društvu pomoćnika Lusa Strenta, mogao je samo da konstatuje da je Ben Džipson, barmen iz saluna »Oaza«, prilično teško ranjen u bedro i da dosta krvari. Ben je ječao i stezao rukom ranu.

Šerif ga samo ugleda, a Lus Strent kleče pored pogođenog da mu pomogne.

– Ostavi ga! – obrecnu se šerif. – Živ je i neka se za njega pobrinu drugi. Onaj će nam tip ućaći.

– Čekaj malo, Zik! – odvrati šerifov pomoćnik, kome se nije odlazilo u mrak, iz koga je progonjeni tako precizno gađao. Jedan pogled na ranjenog barmena bio mu je dovoljan da izgubi volju za daljom poterom. – Ne možemo ga ostaviti

ovako. Iskrvariće.

Zik Karter samo odmahnu rukom i onako poguren pogleda prema kolima sa arnjevima i ogradi iza njih. Trgao se kada je sa njegove desne strane dotrčao Berdi Kruz.

– Gde je? – nervozno upita šerif.

– Video sam kako je preskočio onu ogradu – zadihano objasni drugi pomoćnik. – Pucao sam, ali on više nije odgovarao na vatru.

– Tu je magacin bakalina Simona Haskela – progundā šerif. – Iza njega je ulica sa stambenim kućama.

– Onda će nam lako umaći – progundā Berdi. – Tamo su bašte iza kuća, a zatim počinje prerija. – On pogleda prema nebu koje je nemilosrdno slalo ledeni pljusak i zavrte glavom.

– Po ovačvoj noći niko ga neće pronaći.

– Da – brzo dodade Lus Strent. – Ne vidi se ni prst pred okom. Nego, da prenesemo Bena i da pozovemo doktora Luksa.

Ni šerifu Ziku Karteru nije se sviđalo tumananje po blatnjavom mraku, iz koga je uvek mogao da blesne revolver. Posle kraćeg kolebanja, on progundā dvojici pomoćnika: •

– Dobro, odnesite ga, ali se odmah vratite. Povedite još nekog.

Berdi i Lus hitro ga poslušашe. Jedan od njih uhvati ranjenika ispod miške, a drugi ga prihvati za noge i, pognuti pod njegovim tere-

tom, oni požuriše ka glavnoj ulici.

Nosati šerif ostade da nervozno trupka kad ugla bančine zgrade. S vremena na vreme je provirivao u pravcu Haskelovog magacina, ali se tamo ništa nije čulo ni videlo.

Sevanje munja i grmljavina sada su prešli preko Klauda i nastavili svoj uništavajući put preko puste prerije. No, zato je jaka kiša postepeno prelazila u pravu provalu oblaka. Mlazovi vode, debeli kao konopci, nošeni vetrom, padali su na zemlju pod veoma ostrim uglom i uskoro se blato pretvorilo u pravu kaljugu. Glavna ulica, koju je do sinoć pokrivao debeo sloj prašine, postala je prava močvara, iz koje su se teško vadile noge, a radoznalci, koji su pokušali da pretrče do banke, ostavljali su u kaljuži i svoje čizme. Uz glasne psovke, vraćali su se do kolena ogrezli u blatu.

Zik Karter zaključio da je svako dalje đreždanje pozadi banke uzaludno. Pokisao do gole kože, on požuri ka glavnoj ulici. Kada je stupio na trotoar, ugledao je pred ulazom u banku grupu ljudi, među kojima se isticala visoka prilika bankara Reja Eker. Njega je probudila pucnjava, a onda je neko dotrčao i obavestio ga da je banka opljačkana, pa je poluobučen dotrčao ne mesto događaja.

Ridokosi šerif ga zateče u trenutku kada je otključavao glavna ulazna vrata bnake. Pored njega, drhteći od hladnoće, stajao je onaj činovnik koji je juče prenosio

gvozdenu kutiju sa parama od poštanskih kola.

Dvostruka brava na vratima nekoliko puta škljocnu. Eker ih otori. S njim je unutra upao i šerif. Dim izgorelog eksploziva još je lebdeo u vazduhu, mada je promaja donekle reščistila atmosferu.

Iz gomile radoznalaca iskrснуše dva čoveka sa fenjerom u ruci i uđoše u banku, dok je onaj bledunjavi činovnik išao od jedne lampe do druge i palio ih.

Tek pri njihovoj svetlosti mogla je bolje da se sagleda pustoš koju je Kidova akcija ostavila za sobom. Eker prelete pogledom po razvaljenim šalterima, odvaljenim pullovima, koje su prilikom ulaska u bnaku morali da odgurnu, i počeo da besni iz sveg glasa:

– Znao sam da će me te plate za rudnik skupo koštati! Govorio sam im da sami preuzmu pošiljku čim stigne. Šta im je trebalo da je ostave ovde preko noći? Potpuno besmisleno...

Ne prestajući da govori, visoki bankar je žurio ka mestu gde se nalazilo srce banke, velika gvozdена kasa, na koju je posebno bio ponosan.

Pri pogledu na razvaljenu kasu i polupraznu gvozdenu kutiju sa novcem, bankar vidno preblede i malo se zatetura. Pridržao ga je bledunjavi činovnik, a jedna građanin sa fenjerom hitro privuče najbližu stolicu. Eker se sruči u nju.

Oči su mu kolutale po razvalinama banake. Pod ispod kase i najbliži zid bili su nagoreli od eksplozije, dok su razbacane dolarske novčanice, poput zelenog, iscepanog ćili-ma, pokrivale prostor oko njegove stolice.

Instinkt se probudi u Ekeru i on dreknu:

– Držite te tipove dalje od novca, šerife! Svako bi mogao pasti u iskušenje . . . Dosta sam eć štete pretrpeo!

Nosonja se okrete i poče da gura ljude iza sebe, terajući ih prema izlazu iz banke.

– Hajde, napolje! – promuklo je naređivao. – Ovde nema više šta da se vidi.

– Polako, Zik – uvređeno se oglašio jedan od ljudi sa fenjerom. – Došli smo da pomognemo, ne da krademo.

– Ti si opet zakasnio, šerife – začu se nečiji podrugljiv glas iz gomile koja se povlačila ka vratima. – Uvek stižeš posle događaja.

Čuvši ovo, nosonja skoro pobesne. Nemilosrdno je počeo da gura građane i onda čitava gomila izlete na trotoar, gde je kiša prosto sekla. Šerif privuče oba krila ulaznih vrata i zatvori ih.

Iako je bio potpuno mokar, osećao je kako mu se čelo znoji i on st-rže vratnu maramu, pa poče da briše lice. Kada se vratio do bankara, ovaj okrete glavu i upita:

– Ko bi mogao da bude pljačkaš?

Zik Karter već htede da slegne ramenima i da prizna kako pojma nema, kada mu jedna ideja, kao se-vanje munje, blesnu u glavi. Naravno, ko bi drugi mogao da opljačka bnaku ako ne izvesni . .

– Mislim da znam, Reje – glasno je šerif rekao. – Verovatno ste već čuli za izvesnog Sandens Kida? On je nerazdvojni ortak jednog, mnogo goreg tipa, po imenu Buč Kasidi i . . .

– To su oni pljačkaši vozova! – poskoči u stolici bankar.

Bledunjavi činovnik, koji je sakupljao rastureni novac sa poda, prestade to da radi i okrete se šerifu. Radoznalo je pogledao u svog poslodavca, čekajući šta će dalje da čuje. Kao i mnogi u bankarskoj struci, i on je pažljivo čitao novinske izveštaje o podvizima Buča Kasidija i Sandens Kida. To se direktno ticalo ustanova u kojima su radili. Pri tom činovnik nije zaboravljao na činjenicu kako je prilikom svih tih pljački retko ko od bankarskih službenika bio povređen, a kamoli nastradao, što je moralo da izazove njegove iskrene simpatije za drske odmetnike.

– Da, baš oni – potvrdi šerif, a onda se brzo ispravi: – Ovaj, znam samo za jednog od njih da je ovde . . . Sandens Kid.

– Kako znaš? – obrecnu se Eker i diže se iz stolice. – Ako si znao da je taj razbojnik u gradu, zašto ga nisi sprečio da mi opljačka banku?

– Saznao sam to tek pre pola

sata – pravdao se Karter. – Sećate se sinoćne gužve kod gradske štale? U njoj su učestvovali Ted Holden i jedan plavokosi stranac... Još juče po podne bio mi je sumnjiv kada sam ga sreo u gradu, a posle sinoćne pucnjave, otišao sam u kancelariju i pregledao sve poternice. Na jednoj od njih bila je slika Sandens Kida, odnosno tog plavokosog stranca, i Buča Kasidija.

– To je bilo pre pljačke banke? – upita eker.

– Jeste – priznade šerif. – Baš sam se spremao da ga uhvatim na spavanju. Hotelijer me je obavestio da on i Holden pijanče gore u sobi, pa sam mislio da će posle toga spavati... A hulja je...

– Hulja mi je opljačkala banku dok si se ti premišljao! – dreknu Eker. – I gde je sada?

– Izgubili smo ga u mraku pozadi banke – počeo šerif da objašnjava. – Ova prokleta kiša...

– Šta! – dreknu bankar. – I ti ovde mirno stojiš? Zašto ga ne goniš? – Pokazao je rukom prema razvaljenoj gvozdenoj kutiji. – Kod njega je bar polovina para za isplatu rudara! Sigurno dobrih petnaestak hiljada dolara! Šta čekaš? Goni ga!

– Ali... – počeo da muca nosonja.

– Neću ništa da čujem! – nastavljao je Eker da urla. – Ako ga ne uhvatiš, sa tobom je ovde svršeno!

– Dobro, dobro – žurno reče šerif. – Organizovaću poteru i sigurno

ćemo ga uhvatiti. Pešice nije mogao daleko da odmakne po ovom mraku i oluji.

– Polazi već jednom! – unese mu se bankar u lice.

Šerif prvo preblede, a onda mu rumenilo izbi na obrazima. Bez reči se okrenuo i izjurio na ulicu. Video je Berdija Kruza i Lusa Strenta kako dotrčavaju trotoarom.

– Gde ste vas dvojica? – povika Karter, iskaljujući svoj bes na pomoćnicima. – Dok se vi movate po gradu, onaj razbojnik nam je već daleko odmaglio.

– Pa, nismo mogli brže – počeo Kruz da se pravda, dok je njegov kolega smrkuto ćutao i brisao od kiše mokro lice.

– Vidite ko će još da póde sa nama – nastavio je šerif da viče. – Odmah krećemo u poteru.

Shvativši da svako raspravljanje sa razbesnelim Karterom ne vodi ničemu, dvojica pomoćnika se okretoše prema građanima koji su stajali kod banke i počeoše da ih prozivaju. Posle nekoliko minuta, iz gomile se izdvojiše dva čoveka naoružana puškama. Oni su bili sušta suprotnost jedan drugome. Jedan je bio visok i mršav, neobrijane čekinjaste brade, ogrnut kišnom kabanicom od žutog voštanog platna, a drugi malen i debeo, takođe sa kabanicom, ali je na glavi imao polucilinder. Jedina zajednička crta bile su im vinčesterke. Karter ih sa prezrenjem odmeri.

Znao je koga ima pred sobom. Bili su to poznati gradski pijanci, začudo, ove noći trezni. Verovatno nisu imali prilike da se »ogrebu« po salunima za piće.

– Hajdemo! – odlučno šerif mahnu rukom i sva petorica zaviše iza ugla hanke i požuriše preko pustog poljančeta ka magacinu bakalina Haskela.

Bauljajući, Kid je prevalio desetak metara i stigao do druge strane ograđenog dvorišta. Tu je zastao i oslušnuo. Iz pravca banke više niko nije pucao, a blesak munje pokaza mu da tamo nema nikoga.

Odmetnik se uspravi i počeo da čisti blato sa kaputa i pantalona. Nije znao gde se nalazi. Pitao se šta dalje da učini. Mahinalno je opipao džepove i sa žaljenjem konstatovao da mu je jedan džep kaputa poluprazan. Naravno, nije dolazilo u obzir da se vraća i traži ispuštene svežnjeve. I ono što mu je preostalo predstavljalo je dovoljnu nagradu za čitav noćasnji trud.

»Da li da se vratim u hotel?« – nemo se upitao plavokosi odmetnik. »Možda me tamo neće tražiti.« Pogled mu skliznu na blatnjavo odelo i on odustade od takve namere.

Sandens podiže glavu ka nebu. Nekoliko trenutaka pustio je da mu hladni mlazevi kiše oblivaju užareno lice i sa žaljenjem se prisećao suve hotelske sobe i Holdenove boce viskija, koja bi mu sada i te kako dobro došla.

– Onda, zbogom, Klaude – promrmeljao je. Jahanje kroz pustu preriju nije privlačilo Kida. Ipak to je bio jedini način da između sebe i gonilaca ostavi što više prostora.

Preskočio je ogradu pored koje je stajao i obreo se u pustoj ulici koja se gubila u pomrčini. Još jednom se osvrnuo ka zgradi banke da bi odredio pravac kojim će udariti i zaključio da se štala u kojoj je juče ostavio konja nalazi koju stotinu metara niže, ali na glavnoj ulici.

Pognut i držeći šake iznad džepova punih novčanica, on požuri tamo.

Do njega su dopirali slabi glasovi sa glavne ulice, ali nije obraćao pažnju na njih. Pretpostavljao je da će šerif morati da se zadrži kak bi organizovao poturu, pa je žuric da iskoristi taj predah i dočepa se štale. Njegov konj je već bio prilično odmoran, sigurno dobro nahranjen i napojen. Mogao je daleko da ga odnese.

Tresak groma u daljini obavestio je Kida da se nepogoda udaljuje od Klauda, a on je baš morao da beži u istom pravcu sa njom.

GLAVA OSMA

Grmljavina je stanovnike naseља držala budnim. Smetala je vlasniku saluna »Oaza«, kockaru Čipu Loganu.

On se posle neuspelog napada

na rančera Holdena i plavokosog stranca hitro povukao što dalje od štale. Čak je nameravao da se dokopa svog konja u šupi iza saluna, pa da nekud odmagli dok se prašina ne slegne. Znao je da mu gosti njegove kockarnice u salunu neće brzo oprostiti podvale. Prokleti stranac ga je raskrinkao u najnezgodnijem trenutku i pokvario mu sistem signalisanja karti. Onda je otkrio i prevaru sa markiranim kartama, a, povrh svega, javno ga obrukao i naterao da pokaže koliko je kukavica. Posle toga je došao i obračun kod štale, u kome je Logan izgubio dva svoja najbolja čoveka.

Ipak, kada je bez daha stigao do zadnjeg dvorišta saluna i već utrčavao u šupu, gde su se nalazili konji, kockar se odjednom predomisli. Nepogoda, koju je najavila iznenadna grmljavina, mogla je da mu pomogne u bekstvu, ali kockaru se nije ostavljao lokal i sve što je tu godinama sticao. Mračna perspektiva koja ga je čekala ako odjaše iz grada nije mu se nimalo svidela. Znao je da će pokisnuti, a i ko zna šta bi mu se moglo dogoditi dok stigne do najbližeg rudarskog naselja u Plaservilu.

Sve bliža grmljavina doprinela je da Logan odustane od bekstva. Zalupio je vrata šupe i otišao do zadnjeg ulaza u salun. Tamo je pokušao na određen način i vrata mu otvori barmen Džipson.

– Šta je bilo, gazda? – radoznalo

ga je upitao.

– Ništa – smrknuto odvrati Logan. – Holden i onaj stranac su ubili Karika i Frenčija. Ostali su da leže kod štale, a ja sam pobegao.

– Do đavola! – opsova barmen. – Znao sam da je taj plavokosi tip opasan. I šta ćeš sada?

Kockar pogleda prema pretećem nebu i progundā:

– Idem u svoju sobu. Ako me slučajno neko traži, kaži da nisam ni dolazio ovamo. Izjutra ću videti šta ćemo dalje.

Barmen zatvori vrata za njim, a Logan se pope stepenicama na sprat i zaključa u svojoj sobi.

Bio je suviše nervozan i besan da bi mogao da spava. I grmljavina je doprinosila njegovom uzbuđenju pa je odmah izvadio iz jednog ormara bocu viskija i popio nekoliko čaša jednu za drugom. Onda je otvorio prozor sa ulice i pustio da mu hladan vetar smiruje užareno lice.

Utonuo u mračne misli i zagledan u munje, koje su sada skoro bez prestanka sevale iznad Klauda, Logan nije ni primetio kako vreme brzo prolazi. Povremeno bi naličavao čašu i praznio je u nekoliko gutljaja. Popijeni viski kao da mu je ulio novu hrabrost i odlučnost. Čak je počeo i da uživa u udarcima gromova.

Proturio je glavu kroz prozor da bolje uživa u nepogodi i tako dočeka udar groma koji je tresnuo negde u blizini. Nebeska tutnjava

nije Loganovim ostrim ušima mogla da pokrije eksploziju koja se dogodila u zgradi banke. Kada je, još, razbijeno staklo izletelo na trotoar ispred banke, Logan se presavi preko prozora kako bi video šta se tamo događa.

– Do đavola! – progundao je. – To je, izgleda, nešto puklo u banci.

Još je pokušavao da pogledom prodre kroz prašinu i pomrčinu da bi se uverio nisu li ga uši maločas obmanule, kada je čuo brze korake na trotoaru ispred saluna. Video je dve ljudske prilike kako pritrčavaju ulaznim vratima i lupaju o njih.

Logan pretrnu. U prvi mah je pomislio da su to Holden i onaj plavokosi stranac, ali je onda prepoznao glas šerifovog pomoćnika Berdija Kruza.

– Hej, Bene! – vikao je Kruz. – Otvaraj! Hitno je! Šerif te traži!

Nekoliko trenutaka kasnije, čulo se škljocanje brave i barmen Džipson otvori vrata. Do Logana dopreše njegove reči:

– U čemu je stvar?

– Uzmi onu svoju dvocevku i pođi s nama – objasni mu Kruz. – Idemo da uhapsimo onog plavokosog stranca.

– To je Sandens Kid – dopuni obaveštenje Lus Strent, drugi šerifov pomoćnik. – Zik je pronašao poternicu za njim i onim Bučom Kasidijem.

– Bogamu! – uzviknu barmen. – Govorio sam Čipu da je taj tip opa-

san i, vidiš, nisam se prevario. Evo me odmah!

Minut-dva kasnije, sva trojica su jurnula ka šerifovoj kancelariji. Čip Logan se naže preko prozora da bi bolje video. U tom trenutku je iz zgrade zatvora izleteo šerif Zik Karter i potrčao preko ulice prema banci. Kockar vide kako su pomoćnici i njegov barmen pristigli šerifa. Sada su svi stajali ispred ulaza u banku i nešto žučno razgovarali.

»Znači, ipak se nešto dogodilo u banci«, prolete Loganu kroz glavu. »Ona malopredašnja eksplozija, razbijeno staklo... Dabome, neko pljačka Ekerovu banku!«

– A ko bi drugi ako ne taj prokleti Sandens Kid!? – glasno e izustio kockar. – Bogami, to neću da propustim. Umešaću se u gužvu, ali onako kako ja znam.

Logan prilete ormaru u kome je držao oružje i izvadi dva mala pištolja; tipa deringer, napunjena samo sa po dva metka velikog kalibra. To je bilo tradicionalno naoružanje profesionalnih kockara, zgodno za nošenje u džepovima ili u rukavima kaputa. Onda je pripasao pojas sa revolverom. Baš kada se spremao da izađe iz sobe, čuo je pucnjavu iz pravca banke. To je Kid vodio borbu sa šerifom i njegovim ljudima. Tutnjava dvocevke, koja je nadjaćala grmljavinu, govorila je Loganu da je i njegov barmen ušao u borbu.

Kockar strča niz stepenice u sa-

lun, onda kroz zadnja vrata izlete u dvorište, u sokače pored saluna. Onda je zastao i oslušnuo. Odjekovalo je još nekoliko revolveraških hitaca i zatim se sve utišalo.

Logan je grozničavo razmišljao. Aha da su šerif i njegova potera potisnuli plavokosog odmetnika. Šta li će sada ovaj da uradi? Jedino mu preostaje da pobjegne iz grada. On je mogao da učini samo na konju. Znači, sada sigurno beži ka štali.

Ne obazirući se na snažan pljušak, koji mu je kvasio lice i zaslepio ga, Čip Logan potrča njemu dobro poznatim prečicama ka gradskoj štali. Hteo je da tamo stigne pre begunca i njegovih gonilaca. Nekoliko puta se okliznuo u blatu i pao, ali se brzo dizao i nastavljao da trči. Skoro potpuno bez daha, jer je bio nenaviknut na ovakve napore, a i pomalo iscrpljen od sinoćnog obračuna i bekstva, Logan najzad stiže do zadnjeg dela štale. Produžio je duž njenog bočnog zida i dospeo do prolaza koji je vodio prema glavnoj ulici. Slaba svetlost fenjera okačenog iznad ulaza u štalu nije mogla da prodre dublje u pomrčinu i kroz zavesu kiše, ali je bila dovoljna da obasja svakoga ko bi pokušao da uđe u štalu. Logan se pomeri dublje u senku i čučnu iza nekakvog zbijanja. Izvukao je kolt iz futrole i proverio da li je metak u cevi. Onda je oružje zaklonio kaputom da ga kiša ne bi pokvasila i počeo

da čeka.

Do njega su dopirali slabi povici građana okupljenih oko banke, a mogao je da vidi i svetlost fenjera kako se kreću preko ulice. No, to kockara nije zanimalo. Slušao je samo da li se neko približava štali.

Jedva da je prošlo nekoliko minuta, a Loganovo telo se trže, pa ukoči kao zapeta opruga. Čuo je šljapkanje nečijih koraka po blatu i bio je siguran da to pristiže osoba koju je željno iščekivao i koja mu je toliko dugovala. Izvukao je ruku sa koltom ispod kaputa i uperio oružje prema uglu štale sa desne strane, odakle je morao da se pojavi begunac.

Sandens Kid je grabio blatnjavim uličicama, instinktivno se krećući ka mestu gde se nalazila gradska štala. S vremena na vreme bi zastao i oslušnuo da proveri nisu li gonjoci za njim, ali sem pljuštanja kiše i sve dalje grmljavine ništa nije mogao da čuje. Najzad mu pred očima iskrsnu tamno zdanje štale.

Plavokosi odmetnik uspori, i, kada je dospeo do bočnog prolaza pored štale, ponovo stade. Sa mesta na kome se nalazio, mogao je da vidi deo glavne ulice slabo osvetljen fenjerom ispred ulaza u štalu. Tamo se ništa nije kretalo i Kid sporim korakom kreće dalje.

Kada ga je razdvajalo nekoliko metara od ugla štale iza koga se nalazio ulaz, odjednom je osetio kako mu se dlačice na vratu kostreše.

To je bio signal za opasnost prirodno ugrađen u organizam odmetnika, a bezbroj puta proveren u situacijama kad je njemu i Buču život bio na kocki.

On stade kao ukopan. Napregnuo je uši i oslušnuo. Iza drvenog zida štale mogao je da čuje povremeno rzanje konja. Čuo je kako životinje trupkaju kopitama u boksovima. Čak je do njega doprlo i glasno hrkanje. To je, verovatno, onaj štalski momak spavao kao zaklan na senu. Njemu grmljavina i pucnjava očigledno nisu smetale i Kid oseti zavist prema njemu. »Šta znači kada čovek ima mirnu savest«, rekao je u sebi. No, onda se trgao i usredsredio da proveriti nije li ga onaj signal za opasnost lažno uzbunio.

Priljubljen leđima uz zid, on nastavi idući postrance i uskoro se nađe na kraju zida. Sačekao je jedan trenutak, skinuo šešir i oprezno virnuo iza ugla.

Fenjer iznad ulaza klatio se na vetru i njegova žućkasta svetlost činila je da se senke obližnjih žbunja pomeraju levo i desno, paralelno sa njihanjem fenjera. Prigušeno udaranje kišnih kapi o ugaženo blato pred štalom bilo je sve što je odmetnik mogao da čuje.

Ipak je sačekao da prođe nekoliko minuta. Pokrio je glavu šeširom da bi se zaštitio od kiše i udahnuvši duboko vazduh, sa revolverom u ruci, hitro izašao iz zaklona.

Ništa se nije dogodilo.

Kid odahnu. »Znači, uzbuna je bila lažna«, pomislio je. »I dobro je što je tako«.

Kada se pojavio na svetlosti fenjera i načinio prvi korak ka ulazu u štalu, iz žbunja, pravo ispred njega, sevnu plamen praćen snažnim pucnjem. Nešto teško kao kovački malj pogodi Kida u glavu. Zaneo se, pokušao rukama da se uhvati za zid štale, a onda mu se sve smrklalo. Padajući na zemlju, video je kako se žućkasta svetlost fenjera iznad njega udaljuje sve više, kao da beži nekud prema mračnom nebu. Onda se sve ugasililo. Revolveraš se sruči u blato. Ostao je tako da leži. Kiša ga je šibala po licu i slivala mu se zajedno sa mlazom krvi niz čelo.

Sandens nije ni čuo pobedonosan krik koji je odjeknuo iz žbunja odakle je maločas sevnuo revolver, a i da ga je čuo, u tom trenutku bi mu bilo svejedno.

– Gotov je! – kriknuo je Čip Logan i skočio iz zaklona.

Jedan trenutak je buljio u ispruženog revolveraša. Jedna Sandensova ruka nalazila se ispod tela, a druga, u kojoj je još čvrsto stezao revolver, ispružena sa strane. Šešir je odmetniku metak odneo sa glave i sada je njegova razbarušena i duga plava kosa kao žućkasti venac uokvirila okrvavljenu glavu. Mlaz krvi slivao mu se niz čelo i pomešan sa kišom natapao okovratnik košulje.

Logan podiže nogu da preskoč

žbunje iza koga se dotle krio. Onako uzbuđen i sav uzdrhtao, nije bio dovoljno pažljiv, pa je čizmom zapleo za jednu granu, izgubio ravnotežu i mlatarajući panično rukama tresnuo u blato kod samog ulaza u štalu. Uz promukle psovke kockar se diže. U padu je ispustio revolver i on se sada nalazio zarivene cevi u blato čitav metar daleko od njega.

– Baksuz jedan! – siktao je Logan, brišući lice od blata. – Čak ni mrtav ne da mi mira!

Sve vreme je gledao na ulicu i štalu, očekujući da je njegov pucanj privukao nekoga. Već je zamišljao sebe kako se prsi pred riđokosim šerifom kao ubica zloglasnog odmetnika, kome je, eto, jedino on mogao da dođe glave.

Pogledao je u nepomičnog Kida i tanke usne mu se razvukoše u pakostan osmeh.

– Dobro sam gađao – procedio je kroz zube. – Nije ni znao šta ga je pogodilo. Pravo u glavu.

Uzimajući revolver iz blata, Logan oseti čak i izvesno nezadovoljstvo što je njegov protivnik imao tako laku smrt. Želeo je da ga vidi kako se teško ranjen uvija pred njegovim nogama i jauče moleći za milost. Jedino bi tako dobio pravu satisfakciju za pretrpljene poraze i bruku.

Cev njegovog kolta bila je puna blata i oružje je trenutno postalo neupotrebljivo. Logan ga mahinalno obrisa o kraj kaputa i vrati u futrolu. Zavukao je desnu ruku u

džep i stegao dršku malog deringera. Tek tada je oprezno prišao oborenim odmetniku. Jedan trenutak je ukočeno buljio u Kida, a onda podigao nogu i iz sve snage ga udario vrhom čizme u rebra.

– Evo ti, na, prokletniče! – zaurla i produži da udara.

Ko zna koliko bi to trajalo da se vrata štale naglo ne otvoriše. Na njima se pojavi bunovno lice onog priglupog štalskog momka.

Na škripu vrata, Logan se trže i okrete. Istovremeno je čuo i glasove sa glavne ulice koji su se brzo približavali, što je govorilo da je njegov pucanj čula gomila ispred banke.

– Šta zijaš? – dreknuo je na momka, koji je čas gledao u ispruženog Kida, čas u kóckara. – Idi zovi šerifa i reci mu da sam ja...

Nešto u očima štalskog momka učini da Logan zastane usred rečenice. Video je zapanjen izraz koga malopre tamo nije bilo. Momak je gledao u oborenog odmetnika. Sada je i kockar to učinio. Oči mu se razrogačiše, a usta počеше da se otvaraju i zatvaraju kao da se bori za vazduh.

»Ubijeni« odmetnik nije bio toliko mrtav kao što se njemu učinilo. Kidova ruka u kojoj se nalazio kolt bila je sada podignuta sa zemlje, a cev teškog oružja uperena pravo u Loganove grudi.

– Šta!? – skoro je vrisnuo kockar. – Šta...

Dalje nije stigao. Odmetnikov

revolver grmnu, jednom, pa još jednom i Logan oseti kako mu nešto strahovito vrelo probada grudi. Reći mu zamreše na usnama, a njegovo mršavo telo skoro se odiže sa tla. Zatim se presavio u struku kao sečivo peroreza i tako odleteo čak do žbunja iz koga je malopre pucao na Kida.

GLAVA DEVETA

Pucanj Loganovog revolvera nisu čuli samo ljudi okupljeni pred bankom. Dobro ga je čuo i šerif Zik Karter, koji se u tom trenutku nalazio u spletu uličica iza banke i magacina bakalina Haskela.

On i njegovi pratioći su baš pretraživali okolinu, ali od begunca nije bilo nikakvog traga. Onda su se Kruz i Strent sa onom dvojicom pijanaca koji su pristali da učestvuju u poteri okupili oko šerifa.

Zaboravivši na kišu, nosati šerif skide šešir sa glave i iz navike se počea po gustoj crvenoj kosi. Video je upitne poglede, ali nije znao šta da kaže. Plavokosi odmetnik i pljačkaš banke mogao je da umakne na bilo koju stranu. Po ovakvoj noći i blatu, njegovi tragovi se nisu mogli pronaći.

Begunac je jednostavno ispario i sada se krio negde u naselju.

– Da se nije vratio u hotel? – promrmlja Lus Strent, ali odmah ućuta jer je shvatio da je pitanje glupo.

– Ma, on je već daleko – progundā Berdi Kruz, kome je, izgleda,

već bilo dosta trke po kiši, a i prizor ranjenog barmena Džipsona nije mogao da ga oduševi za nove rizike. – Kako je došao, tako i otišao ...

– A kako je došao? – dreknu šerif i jedna mu ideja sevnu kroz glavu. – Sigurno je stigao ovamo na konju, pa će na konju i otići.

– Tako je! – ozari se Lus Strent, dok su ona dva pijanca pokunjeno ćutala trudeći se da vidno ne pokazuju strah. – Znači, mi treba da odjurimo ...

Pucanj koji je odjeknuo u pomrčini naterao je sve da okrenu glave baš tamo gde su nameravali da potraže begunca, ali nisu stigli da glasno iskažu tu nameru.

– Za mnom! – viknu ridokosi šerif. – To se puca kod štale! Hulja je tamo!

I čitava grupa jurnu šljapčući po blatu.

Kidu se činilo da je stigao do dna onog mračnog bezdana, u koji je počeo da pada kada ga je metak zakačio. Tresnuo je porebarke o oštro kamenje. Bol koji je osetio pokrenuo je i njegov zamagljeni mozak, u kome se rodi neobična misao: »Osećam bol ... ja sam još živ!«

Ali, udarci njegovog tela o kamenje nikako nisu prestajali i novi bolovi su mu i dalje kidali levu stranu grudi i slabina. To ga je najzad nateralo da s mukom otvori oči. U prvom trenutku video je samo žuć-

kastu svetlost fenjera iznad sebe, a onda mu se pogled izbistri. Prepoznao je iskeženo lice Čipa Logana. Klatila se iznad njega u nekom neobičnom ritmu.

Sada je čuo i dahtanje Čipa Logana, koji se već bio umorio od udaraca. Onda udarci prestadoše i, kao iz daljine, Kid ču kako kockar više na nekoga.

Njegova ruka sa revolverom se instinktivno podiže i uperi ka Loganu. Još nije dovodio u vezu kockara sa bolovima, ali, ne razmišljajući, njegov kažiprst povuče okidač kolta. Oružje grmnu i umalo mu ne ispade iz šake. Plašeći se toga, brzo je još jednom povukao okidač.

Logan nestade ispred Kidovih očiju.

Ruka mu klonu u blato. Već je hteo da nastavi sa padom u onaj bezdan, kada je osetio kako ga nečije ruke hvataju ispod miške i vuku nekuda.

Kada je ponovo otvorio oči, kiša mu više nije padala na lice. Nalazio se u polumraku. Duboko je udahnuo i osetio poznati miris sena. Zatim ga to seno pokri i on ponovo utonu u mrak. Ovoga puta to je bila prijatna, mirišljava pomrčina, a ispod njega je sve bilo meko i udobno. Kid se promeškolji da bi se bolje namestio za spavanje.

Nije mogao da vidi štalskog momka kako istrčava i diže njegov šešir iz blata, pa se vraća i zatrpava ga u gomili sena, kao što je to ma-

ločas učinio i sa njim.

– Ne mrdajte, gospodine! – dobaci mu momak žureći ka izlazu, ali ga Kid nije ni čuo.

Napolju, pred štalom, najhitriji građani iz gomile pred bankom već su pristizali. Čovek koji ih je predvodio, jedan mlađi tip u kaubojskom odelu, prvi ugleda momka iz štale i zadihano mu viknu:

– Šta se dogodilo? Ko je pucao?

Momak nemo pokaza prema žbunju iz koga su virile samo čizme Čipa Logana.

Onaj kauboj i još nekolicina pritrčase tamo i izvukoše kockara na svetlost fenjera. Mršavo lice vlasnika »Oaze« bilo je belo kao kreč. Usta su mu ostala razjapljena, onako kako ih je otvorio da vikne. Na grudima njegove bele košulje videle su se dve velike krvave mrlje. Jedna rupa od metka nalazila mu se na levoj strani, u visini srca, a druga u predelu stomaka.

– Pa ovo je Čip Logan! – uzviknu kauboj. – Pogođen je pravo u srce!

Prepuštajući mrtvog kockara ostalima, kauboj se okrete štalskom momku, koji je i dalje nepomično stajao ispred fenjera i buljio u mrtvog Logana.

– Ko ga je ubio? – upita čovek i počeo da drmusa bunovnog momka. – Govori, budalo!

– Jedan stranac – promuca mlađić. – Juče je ovde ostavio konja. Kada je maločas došao ovamo... mislim da je Čip prvi pucao na njega.

– Gde si ti bio? – upita čovek koji je dotle vukao kockara iz žbunja.

– Spavao sam u štali – objasni momak. – Čuo sam pucanj i probudio se ... Pošao sam ka vratima i onda su odjeknula još dva pucanja ...

Momak naglo ućuta, kao da pribira misli. Zbunjeno je trljao šake, instinktivno želeći da ih zagreje.

– Što si umukao? – dreknu kauboj na njega. – Hajde, Elmo, govori!

– Pa, nema tu šta dalje da se priča – ljutito odvrati Elmo. – Izašao sam i u prvi mah nikoga nisam video. – On mahnu glavom prema mrtvom kockaru. – Onda sam spazio kako mu vire čizme iz žbunja ... Posle ste vi dotrčali.

– A gde je drugi? – upita onaj čovek.

– Ne znam – promuca Elmo i njegovo glupavo lice ponovo dobi onaj sanjiv izraz. – Nisam ga video ...

– Do đavola! – opsova kauboj i okrete se grupi koja se već prikupila pred štalom. – To je, izgleda, onaj što je opljačkao banku. Hteo je da se dočepa konja i da umakne.

Ljudi počеше uglas da govore, kada se iza ugla štale pojavi šerif Zik Karter sa svojom poterom. Nasonja bez daha stiže do ljudi okupljenih oko ispruženog Čipa Logana. Bacio je pogled na mrtvog kockara i okrenuo se štalskom momku. Umesto ovoga, javi se onaj kauboj i brzo počeo da priča:

– Tvoj razbojnik je naleteo na

Logana i ovaj je pucao u njega.

– Nije on moj razbojnik, budalo! – dreknu šerif. – Ako niste znali, to je čuveni Sandens Kid! Njega ja gonim.

Pri pomenu imena čuvenog odmetnika svi se zgledaše, a kauboj pobedonosno reče:

– Onda nije ni čudo što je Loganu odsvirano za dušu. Naišao je na pravog majstora. Slušao sam da taj Kid može da pogodi muvu u letu ...

– Umukni! – dreknu šerif na njega. – Ta hulja nije daleko i možda nas sada posmatra iz mraka.

Šerif se trže od sopstvenih reči i uplašeno obazre unaokolo kao da očekuje da će iz pomrčine sevnuti revolver omraženog odmetnika. Onda je shvatio da ovde ima suviše ljudi da bi Sandens Kid nešto pokušao, pa, ohrabren ovim zaključkom, reče:

– Nadam se da ga je Logan bar ranio. Ako je tako, neće moći daleko da umakne. Ovo će mu biti poslednja avantura.

– A nagrada će nama pripasti – javi se Berdi Kruz. – Deset hiljada dolara nije mala para ...

– Moraćemo da je delimo na tri dela – reče Lus Strent i oči mu pohlepno zasvetlucaše.

– A nas dvojica? – javi se jedan od pijanaca u kišnoj kabanici. – I mi smo članovi potere ...

– Dosta! – dreknu Zik Karter. – Delite pare kao da nam je hulja već u rukama! Ne zaboravite kako je

prošao Čip Logan!

Pijanci nehotice ustuknuše od leša, a čitava gomila poče da se komeša.

– I kažeš da ga nisi video? – upita šerif štalskog momka.

Elmo zatrepta očima kao da pokušava da shvati šta ga pitaju i zatim reče:

– Pa, već sam objasnio . . . Kada sam izašao iz štale, tu je samo ležao Čip. Od onog drugog ništa.

Šerif razočaranio odmahnu rukom. Znao je da svi smatraju Elma velikim glupakom i umno zaostalom osobom pa nije imao razloga da mu ne poveruje. Sada je trebalo potražiti odmetnika. Čip Logan je sigurno ovde čekao u zasedi jer se pre šerifa dosetio da će begunac kad-tad stići do štale da bi uzeo svog konja. On oseti mržnju prema kockaru. Onda se setio da je Logan mrtav baš zbog te svoje dovrtljivosti i od toga mu bi lakše. S druge strane, bila mu je poznata kockareva veština sa revolverom. Ukoliko je Sandens Kid naleteo na zasedu, onda je Logan imao vremena da pažljivo nišani i da ga pogodi. »Ipak«, grozničavo je razmišljao šerif, »kako to da revolveraš ubije protivnika?« Tu nešto nije bilo jasno i on zbunjeno zavrte glavom. Onda se prenuo i počeo da izdaje naređenja:

– Poći ćemo svi za njim. I ti, tamo! – rekao je onom kauboju. Zatim je prstom pokazao prema nekolicini ljudi koji su stajali na-

pred i držali u rukama puške ili revolvere. – Svi vi sa oružjem idete sa mnom! – Ne obraćajući pažnju na njihova nezadovoljna lica, šerif nastavio: – Sada možemo da pročesljamo čitavu okolinu. Ima nas dosta. Čim čujete pucanj, pojurite na tu stranu.

Berdi Kruz uze sa sobom dva čoveka, a Lus Strent povede onu dvojicu pijanaca. Sa šerifom su krenuli kauboj i nekoliko naoružanih građana. Gonioci se ubrzo izgubiše u pomrčini. Oni koji su ostali podigoše ubijenog Logana iz blata i ponese ga prema centru grada.

Elmo ostade sam. Stajao je neko vreme i osluškivao glasove koji su se gubili u daljini. Kada je pljuštanje kiše nadjačalo sve, on se okrete i uđe u štalu. Pažljivo je zatvorio vrata za sobom i namakao rezu.

Njegovo dečaćko i ćosavo lice bilo je razvučeno u zadovoljan osmeh.

– Svi misle da je Elmo budala – promrmljao je – ali Elmo ima nešto u glavi.

Kucnuo se prstom po čelu i laganim korakom krenuo ka gomili sena u zadnjem delu štale. Konji iz boksova ravnodušno su ga posmatrali dok je prolazio pored njih.

GLAVA DESETA

Neko je podigao mirisni debeli pokrivač sa Kida. Hladan vazduh zapahnu odmetnika i on počeo da

drhti. Mokra odeća bila mu je prilepljena uz telo, a gubitak krvi iz rane na glavi učinio je da se oseća slabim i malaksalim.

Ne otvarajući oči, on podiže ruku i opipa mesto koje ga je peklo i bolelo. Prsti mu dodirnuše dugačku brazdu usirene krvi. Protezala se od ivice čela skoro do iza uha. Metak Čipa Logana samo je za koji milimetar promašio cilj. Zrno je oprljilo gustu, plavu kosu revolveraša, proseklo kožu i proletelo u mrak, ali je njegov udar bio dovoljan da Kid izgubi svest. Čak i sada, dobrih petnaestak minuta posle ranjavanja, osećao je kako mu se nesvestica stalno vraća i strahovao je da otvori oči da se ne bi potpuno onesvestio. Kroz glavu mu prolete pitanje: »Gde sam?«

Onda ga neko počne da drmusa, ne baš suviše nežno i bol u Kidovoj glavi se pojača. Jeknuo je i najzad otvorio oči. Prvo je video neku nejasnu mrlju kako se naginje iznad njega. Postepeno se mrlja uobličavala i na kraju pretvorila u ljudsku glavu.

Tada mu svetlost zaseni oči i on ih nehotice zatvori. Čuo je nečiji glas:

– Hej, gospodine! Jeste li živi? Otišli su. Nemate se čega bojati.

Kao da su mu ove reči ulile novu snagu, Kid spusti ruku sa čela i počne da se uspravlja.

– Polako, polako – govorio mu je onaj glas. – Ima vremena . . .

Odmetnik otvori oči i sada jasno

vide vlasnika onog glasa. Odmah je prepoznao štalskog momka koji mu je juče prihvatio konja i koga je rančer Holden častio jednim dolarom. Onda se u magnovenju prisettio svih događaja i lice mu malo preblede. Promrmljao je:

– Jesmo li sami?

Elmo klimnu glavom. Osvrnuo se prema vratima štale i rekao:

– Malopre su ovde bili šerif Karter i njegovi ljudi. Otišli su da vas traže.

– Ti . . . ti si me ovde dovukao? – upita odmetnik.

– Da – klimnu glavom Elmo. – Bilo mi vas je žao kada ste ležali u blatu, a Čip Logan vas udarao čizmom u rebra . . . I mene je jednom tako tukao što mu nisam nahranio konja na vreme.

Sandens se sasvim uspravi i sede u seno. Pokušao je da se osmehne, ali mu glava ponovo sevnu i on odustade. Samo je toplo stisnuo mladićevu šaku i to je bilo dovoljno da se ovaj sav ozari.

– Rekli su da ste vi čuveni Sandens Kid – promuca Elmo. – Mnogo sam slušao o vama . . . i vašem prijatelju Kasidiju – brzo je dodao.

– Da, mi smo slavni ljudi – uzdahnu Kid. – Nego, pomozite mi da ustanem.

Oslonjen o Elma, on se polako diže. Samo što se našao u uspravnom položaju, njemu se sve zavrte pred očima i onj klonu u mladićeve ruke.

– Polako, polako – govorio je ovaj i skoro ga odvukao do jedne drvene klupe pored zida štale. Kid se sruči na nju i uhvati obema rukama za glavu. Sačekao je da mu tutnjava u ušima prestane i onda je otvorio oči i promrmljao:

– Imaš li nešto za piće, momak?

– Dabome, dabome – žurno reče Elmo. – Debeli Horton drži u svojoj sobi viski. Sinjoć je odjahao iz grada i ja sam sam u štali. Brzo ću se vratiti.

Elmo se obrte i nestade iza vrata koja su, očigledno, vodila u kancelariju vlasnika štale. Zatim se vratio, držeći pobedonosno bocu viskija u ispruženoj ruci. Izvadio je čep i bocu pružio kidu.

Ovaj je prihvati obema rukama i prinese grlić ustima. Prvi gutljaj žestoke tekućine učinio je da se odmetnik zagrcne, ali se onda povratio i otpio još nekoliko dobrih gutljaja viskija. Sačekao je da mu se alkohol razgori u stomaku i ubrzo malaksali krvotok, pa je uzdahnuo i otvorio oči.

– Nikada nisam pio bolji viski, momče – rekao je Elmu. – Baš mi prija.

Onda je opet nategao bocu i obrisao nadlanicom usta. Izvadio je iz unutrašnjeg džepa kaputa maramicu. Njegovi prsti napipaše svežnjeve dolarskih novčanica ispod košulje i on se tek sada priseti novca. Mahinalno je opipao i džepove na kaputu. Morao je da se osmehne. »Ipak, sve ovo nije bilo uzalud-

no«, rekao je u sebi.

Elmo mu pomože da nakvasi maramicu viskijem i onda mu pažljivo opru ranu na glavi. Mrštio se jer ga je alkohol strahovito pekao po živoj rani. Nešto od toga, a više od alkohola u stomaku, Kidu se glava odjednom izbistri. Malopredašnja slabost ustupila je mesto novim životnim snagama i odmetniku je malo nedostajalo da izjavi kako se dobro oseća. Obuzelo ga je ushićenje što je živ i što se tako srećno iščupao iz kandži smrti, ono poznato osećanje koje obuzima ljude kada za dlaku umaknu odlasku u večnost i počinju da gledaju na život novim očima. Prisatio se i kako je prilikom dolaska do štale bio upozoren kostrešenjem dlačica na vratu. Bio je zadovoljan što ga šesto čulo nije ni ovoga puta prevarilo.

Elmo je nepomično stajao pred njim i kao da je čekao neko naređenje od odmetnika. Pošto je ovaj i dalje ćutao, momak nestrpljivo reče:

– Ne biste smeli dugo da se zadržavate ovde. Uskoro će i jutro, a možda će i šerif da se vrati.

Sandens se trže i pogleda u njega. Tada mu je pošlo za rukom da se osmehne. Rekao je:

– U pravu si, dečko. Treba misliti na odlazak.

– Vaš konj se odmorio – primeti Elmo i pokaza rukom prema boksu gde se nalazila Sandensova životinja. – Mogu da ga osediam ...

Strahujući da ga ne uhvati vrtoglavica, Sandens se polako diže sa klupe. Bocu nije ispuštao iz ruku. Prineo je ustima i opet dobro potegao. Onda je uzeo čep od Elma, zatvorio bocu, pa su zajedno otišli do konja.

Mladić hitro skide sedlo sa kuke na zidu, uđe u boks i prebaci sedlo na leđa konja. Kid ga je posmatrao kako spretnim pokretima vezuje kaiševe i onda namiče uzde na glavu životinje. Izveo je konja iz boksa.

Kid potapša životinju po vratu i gurnu bocu u torbu na sedlu.

– Ovo će mi biti potrebno – objasnio je štalskom momku – više nego hleb.

Zatim je počeo da vadi svežnjeve novčanica iz košulje i da ih trpa u torbe na sedlu. Kada je ispraznio i džepove, okrenuo se Elmu. Ovaj ga je zaprepašćeno gledao. Verovatno nikada u životu nije video toliku gomilu novca.

– Lep prizor, zar ne? – osmehnu se Kid. – Odavno nisam ovako teško došao do para. Umalo da ostavim kosti u ovom prokletom gradu.

Onda se nečega prisetio i skoro je osećao kako mu se obrazi crvene od stida.

– Do đavola! – uzviknuo je odnetnik. – Pa ti si mi jedini pomogao noćas. Da nije bilo tebe...

Kid ne dovrši rečenicu, već zavuče ruku u torbu na sedlu i izvadi prvi svežanj koji mu se našao pod

prstima. Svetlost fenjera obasja zelene novčanice. Sve su bile od dvadeset dolara. U svežnju je moralo biti bar hiljadu dolara. Kid tutnu iznenađenom Elmu pare u ruke i reče:

– Bolje bi bilo da ih sakriješ na nekom dobrom mestu, inače bi mogli da ti ih oduzmu. Troši ih po malo i razumno.

Elmo steže svežanj i hitro ga strpa u džep pantalona.

– Neće mi ih niko oteti – odlučno je izjavio. – Uostalom, sutra odlazim odavde. Vraćam se majci u Haket. Dosta mi je debelog Hortona i njegovog maltretiranja.

– Samo pametno, momče – reče Kid. – Gledaj da upotrebiš te pare korisnije nego ja.

Odmetnik počeo da zakopava mokri kaput. Ponovo se stresao od hladnoće koja mu je klizila niz leđa. Viski je samo za kratko vreme uspeo da odagna drhtavicu. Uzdahnio je pri pomisli koliko će mu biti hladno kada izjaše na kišu i otvorenu preriju.

– Čekajte malo – prenu se Elmo. – Imam nešto za vas.

Momak nestade iza onih vrata odakle je doneo bocu viskija. Kid zbunjeno pogleda za njim. »Dečko baš ima dobro srce«, pomislio je. »Zašto dobro srce uvek ide sa glupošću? Ali, ima i glupaka koji su zli, a ti su najgori. Ipak sam imao sreće što sam naišao na njega«.

Misli mu prekide Elmov dolazak. Momak je u rukama držao go-

milu odeće.

– Evo moje košulje i kaputa – rekao mu je. – Uzmite i moju kabanicu... Biće vam potrebna po ovoj kiši.

Sandens umalo ne zagrljiv svog dobrotvora. Hitro je zbacio sa sebe vlažni kaput, svukao košulju i, pošto se protrljao čebatom koje mu je Elmo dodao, navuče suhu odeću.

Odmah se osetio bolje. Onda je počeo da se osvrće oko sebe i Elmo mu pogodi misli.

– Tražite šešir, zar ne? – upitao je. – I njega sam sakrio u seno.

Mladić otrča u zadnji deo štale i, pošto je malo kopao po senu, izvuče Kidov crni šešir. Doneo mu ga je i rekao:

– Još je mokar. Ako hoćete da vam dam svoj?

– Od šešira se ne razdvajam, dečko – odvrati Kid. – To je moja amajlija. Možda je maločas šešir skrenuo onaj metak.

Pažljivo je stavio šešir na glavu, trudeći se da ne pritisne ranu, koja je prestala da krvari. Elmo mu pomože da ogrne zelenu kabanicu od voštanog platna i onda se uputiše ka izlazu.

– Čekajte malo – upozori ga mladić. Odškrinuo je vrata i promolio glavu napolje. Zatim je izašao pred štalu i obazreo se na sve strane.

– Vidik je čist – saopštio je Kidu kada se vratio. – Samo ih kod banke ima još nekolicina.

– A gde je otišao šerif? – upita ga

Kid.

– Na ovu stranu – odgovori Elmo i pokaza rukom desno niz ulicu. – Traže vas negde pozadi kuća jer misle da ste ranjeni i da niste daleko otišli.

– Onda ćemo mi na suprotnu stranu – promrmlja Kid i povede konja ka izlazu.

Elmo ga preduhitri i istrča napolje.

Mladić se uhvati za dovratnik iznad ulaza i odiže, pa jednom rukom skide fenjer sa kuke i skoči na zemlju. Odigao je staklo na fenjeru i duhnuo u plamen. Ovaj se ugasi i pred štalom zavlada potpuna pomrčina.

– Tako je bolje – objasnio je Kidu. – Neće vas niko videti kada budete izlazili.

– I tebe još smatraju glupakom?! – nasmeja se Kid. – Pametniji si od svih mudraca u gradu.

Zahvalno mu je stegao ruku i polako se popeo u sedlo. Prebacio je krajeve kabanice preko kolena i zavukao ih ispod butina kako ih vetar ne bi odigao. Elmo otvori jedno krilo vrata i dade mu znak da izađe.

Kid mamuznu konja i životinja poslušno izađe iz štale. Za trenutak je trgao uzde i pogledao na obe strane ulice. Dole, kod banke, videlo se svetlucanje fenjera, a i na zgradi hotela prozori su bili osvetljeni. Onda se setio Holdena i okrenuo se Elmu:

– Ako vidiš onog rančera Teda

Holdena, isporuči mu pozdrave sa moje strane. Kaži mu da nisam imao vremena da se lično oprostim od njega.

– Razumem – osmehnu se Elmo i pokaza rukom na drugu stranu ulice, gde se video otvor jednog mračnog sokačeta. – Uđite u ono sokače. Na njegovom kraju više nema kuća. Tamo su neke šupe i posle toga počinje prerija.

Kid klimnu glavom, namesti bolje šešir i cimnuvši uzde potera konja. Životinja se u nekoliko skokova nađe pred ulazom u sokače.

Elmo je još čitav minut gledao prema mestu gde je zauvek iz njegovog života nestao čovek s kojim se tako iznenada upoznao. Onda je uzdahnuo i vratio se u štalu.

Pošto su dugo tamarali po blatnjavim uličicama, preskakali plotove i povremeno upadali u mulj, učesnicima potere već je bilo svega dosta.

Riđokosi šerif je stalno psovao i brecao se na pomoćnike. Svi njihovi naponi ostali su bez rezultata. Mračne kuće i dvorišta kao da su krili tajnu nestanka čuvenog odmetnika. Nigde nisu naišli ni na najmanji trag.

I šerifu je svega bilo dosta. Nešto mu je govorilo kako bi treblao da prekine traganje i da se vrati u toplu kancelariju. No, pomisao na razgnevljenog bankara Reja Ekeru i prekore koje će mu ovaj uputiti kada se vrati praznih ruku terala je šerifa da produži besmisleno luta-

nje. Strahovao je i da će izgubiti svoje mesto, pošto će Eker sigurno tražiti njegovu ostavku.

Stisnutih zuba, Zik Karter je nastavio da ide kroz blato zadubljen u mračne misli. Nije ni primetio kako se u jednom trenutku našao potpuno sam. Tek kada više nije čuo gundanje iza sebe i šljapkanje čizama po blatu, on se trže i zastade.

Okrenuo se, ali nije bilo nikoga. Video je da je duboko zašao iza poslednjih gradskih kuća i da se pred njim pruža mračna prerija šibana kišom. Zbunjeno je počeo da se osvrće kako bi se orijentisao i onda je žurnim koracima pošao ka tamnim obrisima najbližih kuća.

Tako je stigao do ulaza u jedno sokače i odahnuo. Sada je već znao gde se nalazi.

Riđokosi šerif ubrza korake ne obazirući se na žitko blato i mlazeve kiše koja se sa krovova kuća slivala pravo na njega. Pognute glave, kleo je pomrčinu i kišu, a najviše prokletog odmetnika koji je svojim dolaskom toliko poremetio uhodan život u Klaudu i za sobom ostavio leševe i pustoš.

Odjednom se ispred šerifa začu rzanje konja i on iznenađeno diže glavu. Zatreptao je očima jer mu se učinilo da pred sobom vidi ogromnu crnu priliku nekakvog jahača koji je sa konjem ispunio čitavo sokače.

Šerif otvori usta da zaurla i traži pomoć. Nešto nerazumljivo

izlete mu iz grla. Sleđen od straha, ostao je nepomično u blatu i bespomoćno gledao kako mu se konjanik približava.

– U pomoć! – najzad dreknu šerif. – U magnovenju je shvatio šta se nalazi pred njim. To je mogao biti samo onaj njegov kobni neprijatelj. – U pomoć!

Konj nepoznatog se uplašeno prope na ove povike i počeo da njišti.

To kao da je osvestilo šerifa. Podigao je pušku i ne nišaneći povukao okidač. Trzaj pucnja skoro mu izbi oružje iz promrzlih prstiju. Očekivao je da vidi kako onaj džinovski konjanik pada na zemlju, ali je u isti mah osetio, da njegov metak nije pogodio cilj. Hteo je još jednom da povuče okidač, kada blesnu plamen negde sa boka jaha-

ča i olovno zrno uz potmuo udar pogodi šerifa ispod grla.

Nosonja zakrklja i ruke mu klонуše. Razrogačenih očiju i ne osećajući bol, gledao je kako jahač i dalje seje plamen nalik na nekog nebeskog gromovnika. Svako novo zrno odbacivalo je šerifa sve dalje niz sokače. Tada strahovit bol stiže do njegovog mozga. To je trajalo samo delić sekunde i za Zika Kartera prestadoše sve brige ovoga sveta.

Jahač je poterao konja i ovaj preskoči šerifovo telo.

Sandens Kid nikada nije saznao da je u tom mračnom sokaku imao susret sa riđokosim šerifom iz Klauda.

A i da je znao, to ga se ne bi mnogo ticalo. Jurio je već kroz preriju i ostavljao još jednu avanturu za sobom.

Kraj epizode

ODMETNIKOVO PROKLETSTVO

Lari Donegan je bio jedan od nekoliko hiljada južnjačkih vojnika i oficira koji su se posle završetka rata našli na mračnim stazama s one strane zakona. Mnogi od njih nisu sebe smatrali odmetnicima, jer jednostavno nisu ni priznavali zakone Jenkija, pa su tako sve postupke pravdali željom da napakoste tim omraženim »plavokaputašima«.

Ovi ljudi su bili osuđeni na beskrajna lutanja. Vrteli su se u paklenom krugu u kome je vladao zakon jačeg a, pre svega, zakon najbržeg revolveraša.

Lari Donegan je bio jedan od takvih momaka. Njegova levica je potezala kolt fantastičnom brzinom, tako da je uživao poštovanje

pripadnika tog polusveta.

Bila je kasna jesenja noć. Hladni vetrovi odavno su oduvali lišće sa grana drveća i sada su pustarom kotrljali žbunove čaparile. Umotan u pončo Lari je sedeo kraj male vatre koju je založio u šupljini stene ispod koje je sedeo. Zapalio je tanku cigaru, duboko povukao dim i zagledao se ispred sebe.

Koliko noći je proveo tako sam, uz malu logorsku vatru, drugujući sa mesecom i zvezdama, sa vetrom i vukovima samotnjacima. Lari je retko kada jahao sa nekom družinom. Volio je samoću ali se neprekidno nadao da će jednom, negde, u nekom kraju te prostrane i divlje zemlje, i njemu svanuti dan u kome će moći da okonča to besko-

načno i besciljno lutanje.

Samo, pitao se Lari, kada će taj dan doći? Da li će ga uopšte dočekati? Do sada je nekoliko puta pokušavao da se skrasi ali uvek su ta njegova južnjačka krv i taj prokleti rat, koji su ljudi teško zaboravljali, bili nepremostiva prepreka.

Bližila se zima. Trebalo je naći skrovište, a onda na proleće krenuti dalje. Sa ono para koliko je imao mogao je bezbrižno da preživi u bilo kom gradiću ovde u Nevadi, ali Lari se odlučio da i ove godine odjaše u Lordvil. Nekada, kada je još uvek vladala zlatna groznica, Lordvil je bio živ i veliki centar tragača za zlatom. Ali jednog dana kada je nestalo zlata, nestao je i najveći broj žitelja ovog gradića. Ipak, Lordvil nije doživeo sudbinu stotine drugih sličnih naselobina. Kada su otišli kopači, ostali su oni koji su nešto stekli i kojima je bilo dosta trke za blagom.

Onda su tu počeli da se skupljaju svakojaki sumnjivi tipovi. Bilo je tu odmetnika, konjokradica, kockara, kradljivaca stoke, devojaka sumnjivih moralnih nazora, i ko zna koga još. Lari je tamo proveo dve zime. Nadao se da će, kao i obično, biti malo onih koje je prošlog puta upoznao, ali se nadao da je stara gospođa Voren još živa i da će u njenoj kući biti mesta za njega.

I tako, dok je noć pokrivala okolinu, a vetar sve jače duvao, Lari utonu u nemiran san.

Tri dana kasnije ujahao je u

Lordvil. Vetar je vitlao prašinu i lišće jedinom ulicom Lordvila, a sa svih strana čulo se škripanje i cviljenje rasklimatanih prozora, vrata i dasaka.

Kuća koju je tražio, nalazila se odmah na početku grada. Lari ujahao u dvorište. Kraj drvljanika ugledao staru gospođu Voren. Starica je jedva izmahivala teškom sekirom. Lari brzo sjaha i priđe usamljenoj starici.

– Dopustite da vam pomognem, gospođo – reče tiho.

Žena se trže, a zatim se dobro zagleda u njegovo mršavo, neobrijano lice.

– Blagi bože, pa to je Donegan. Lari Donegan – radosno progovori žena.

– Da, mama Voren, Lari Donegan glavom i bradom – nasmeja se momak.

– Ali, sinko kako to izgledaš? Pošto si sama kost i koža – čudila se starica hvatajući ga za košcatu ruku. – Brzo u kuhinju da te nahranim, ti izgladneli revolverašu. Više ličiš na vuka samotnjaka nego na čoveka.

Lari se zahvalno nasmeši.

– Hvala, gospođo Voren. Da samo znate od kada nisam pošteno jeo i od kada nisam spavao pod pravim krovom. Nadam se da će se i ovog puta u vašem toplom domu naći neki kutak za mene.

– Još pitaš, Gospode, on se još usuđuje da me tako nešto pita – tobože se ljutila simpatična starica. –

Hajde da se najedeš pa ćemo posle natenane da popričamo.

– Nije baš dotle došlo, mama Voren. Eto mene čim nacepam koji naramak drva. Uostalom, hranu treba zaraditi – smeškao se Lari.

Uskoro je dvorištem odjekivala sekira koju je Lari snažnim zamasi- ma zabijao u debele trupce i čvor- novate panjeve. Sat kasnije oko njega je ležala pozamašna gomila iscepanih drva.

Starica ga je za to vreme posmat- rala. Na neki način, ovaj mršavi du- gajlija iz Teksasa podsećao ju je na njenog muža. I njen Ted je bio re- volveraš, borac. Stradao je davno, ali ga se njegova žena često sećala. Možda je zbog te uspomene i pri- hvatila Larija, i imala razumevanja za to što radi.

Kada je umorni momak ušao u kuću da se opere, odmah je osetio miris kafe, pržene slanine i jaja. Jedva je dočekao da sedne za sto. Kada je pokupio i poslednju mrvi- cu on pogleda u staricu. Žena ga je gledala sa puno topline.

– Izvinite, baš sam jeo kao div- ljak, ali ...

– Nema tu nikakvo ali, sinko. Tako jede muškarac koji zna da ceni dobru hranu – nasmeja se gos- pođa Voren.

Pošto je zapalio cigaru Lari je odgovarao na pitanja radoznale starice i istovremeno je saznao šta se sve zbilo za poslednjih godinu dana u naselju.

– Još uvek se svi skupljaju kod

»Crvene Rubi« – obavesti ga stari- ca. – Tamo je još uvek i ona tvoja Ket. Sada ima nekog kockara, bar tako se priča. Hoćeš li odmah tamo?

– Ne, mama Voren. Dosta mi je saluna i pokera i svega onog što ide uz to. Ako vam ne smetam ja bih najradije sedeo ovde kraj og- njišta. Preko dana ću vam pomaga- ti, a uveče ćemo lepo sedeti i priča- ti.

– Oh, daj bože, da bude tako. Samo da vidim koliko će te to dr- žati.

Dani su prolazili i to svi isti, ali Lariju nije bilo dosadno. Osetio je kako mu se vraća snaga i kako ga celog obuzima mir. Obrijao je bra- du, nosio je čistu odeću – i bilo mu je lepo. Ipak, sedam dana kasnije, kada je sumrak počeo da se spušta on počeo da se vrpolti, neprekidno gledajući kroz prozor. Kad je ko- načno izašao u dvorište starica krete za njim.

– Kad si već odlučio da ideš, onda bar ponesi ovo – reče mu gospođa Voren pružajući mu opa- sač sa koltom.

– Ali nisam ... ne treba mi ... – pokuša Lari da se izvuče.

– Sinko, ne zaboravi da sam mnogo starija od tebe i da znam mnogo. Idi kod »Crvene Rubi«, ali ne idi go – dobaci mu starica i vrati se u kuću.

Kada je gurnuo vrata na kući iz- nad kojih se klatila limena tabla sa firmom, zapahnuo ga je miris du-

vana, viskija i ustajalog vazduha. Za trenutak je stajao na otvorenim vratima, a onda požuri unutra kako ne bi izazvao preteranu radoznalost gostiju. Prišao je šanku, naručio brendi i počeo polako da pijucka oštro, zlatasto piće. Lica koja su se nazirala kroz duvanski dim bila su mu strana. Ipak, u uglu za stolom, prepoznao je kockara koji je bio poznat po nadimku »Crni As«. Ovaj mu jedva primetno klimnu glavom u znak pozdrava i usredsredi se na igru. Lari dohvati flašu i sede na klupu kraj zida, blizu peći. Jedna ženska ruka uskoro mu se spusti na rame. Lari podiže pogled i spazi dva plava oka, svetluplavu kosu i lice premazano debelim slojem šminke. Otpočne uobičajeni razgovor koji takve devojke vode, ali ne potraja dugo. Razlog tome bila je jedna druga devojka.

– Malecka, taj zalogaj je preveliki za tebe. Zato briši – reče pridodšlica.

Lari nije morao da baci pogled u pravcu glasa. Odmah je prepoznao Ketu. Nasmešio se i napravio joj mesta. Keti, međutim, odbi to mesto i sede mu u krilo.

– Polako devojčice, – počeo Lari ali nije uspeo da završi započetu rečenicu jer ga devojka poljubi gromoglasno.

– Šta polako! Nema te godinu dana, a onda kad se napokon pojaviš kažeš polako. Ajd' mo gore kod mene – pozva ga Keti.

Lari samo odmahnu glavom nasmeši se.

– Keti, ti i ja smo samo dobri drugari. Zato ostavi te igre za nekog drugog. Važi? Ako baš mora nekog da praviš ljubomornir onda nemoj to preko mene.

– Ha, znači i ti si čuo za Frenk. On meni ne predstavlja ništa i mogu sa kime hoću. On je običan lažov i ... – devojka počeo da histriše.

Vrata se s treskom otvoriše i prostoriju banu momak srednje visine, dobro obučen. Odmah je čuo Ketin glas i požurio na tu stranu.

– Šta je bilo, draga? Da te ovaj ti nije možda uvredio? – zasu došlja devojku pitanjima.

– Šta, ako jeste? Da nećeš možda da ga napadneš. Da nisi možda toliko muško da trgneš na Donegan? – posprdno mu uzvрати devojka.

Istog časa momak drastično promeni držanje. Ipak, nije mogao tek tako da se povuče.

– Baš me briga kako se zove. A ti prijatelju, – obrati se on Lariju – dalje šape od moje verenice. Inače ...

– U redu je, »prijatelju« – uzvрати mu Lari istim glasom. – Nema ništa sa tvojom »verenicom« – nema potrebe da mi pretiš. Evo povlačim se i ostavljam vas vašoj sreći.

Trenutak kasnije, na zaprepašćenje gostiju koji su dobro znali ko je Lari Donegan, on mirno napusti

lokal.

Opet je prošlo nekoliko dana pre nego što je Lari odlučio da ponovo poseti salun. Na njegovu sreću tamo nije zatekao ni Ketu ni njenog verenika Frenka Bredlija. Zadovoljan, Lari naruči piće i upusti se u nevezani razgovor sa starim šankerom. Tada mu priđe »Crni As«.

– Lari, pripazi malo na Frenka. Znam, nije on tvoj kalibar, ali pošto si i ti samo normalan čovek i nemaš oči na leđima, izbegavaj šetnje po mraku. Frenk nije sam. Upetljao se sa nekim kradljivcima stoke pa bi mogao da ti svašta priredi – reče bledunjavi kockar dubokim glasom, ali tiho, tako da čak ni šanker nije mogao ništa da čuje.

– Hvala ti, prijatelju. Nemam nameru da se sukobim sa tim usijanim momkom. Ipak, neka ga neko opomene da ne srlja bez potrebe. Mogao bi da naleti na nešto što mu neće prijati – odgovori Lari ali glasno da čuju i oni malobrojni gosti.

Nastavio je da pije, i ni sam ne znajući zbog čega, pio je sve više. Više nego što je imao običaj. Možda je za to bila kriva gorčina koja se u njemu nakupila u poslednje vreme. Već je bila kasna noć, a on je još uvek pio. Tada su u salun upali Frenk i Keti. Iako pijan Lari je primetio da je devojka takođe »pod gasom« što se uskoro i pokazalo kao tačno.

– Vidi, vidi! Veliki Lari Donegan

je skupio hrabrost i došao ponovo ovamo. Bravo. Sad ćeš da dobiješ nagradu za to, momče – preplitala je Keti pijano i prišla mu pokušavajući da ga poljubi.

Lari je blago zaustavi i poljubi u kosu.

– U redu, devojčice. Primio sam nagradu, a ti hajde sad na spavanje.

Ponesen besom Frenk pojuri na njega, pokušavajući uzput da potegne kolt.

– Ti prljava skitnico! Rekao sam ti da držiš šape dalje od moje devojke. Sad cu ti pokazati.

Lari se za tren oka istreznio. Krenuo je korak napred hvatajući Frenka za ruku u kojoj je držao kolt. Odmah zatim raspalio ga je levicom iza uveća i poslao na pod. Prezrivo mu je hitnuo oteti kolt i rekao:

– Momče, opomenuo sam te. Drugi put ću te ubiti.

Onda dohvati šešir sa klupe i nestade kroz vrata krčme.

Tri dana kasnije dogodilo se ono čega se Lari pribojavao. Crni As dotrčao do kuće gospođe Vorne obavestio ga da je Frenk preb Keti na smrt i sada ga izaziva u dvoboj.

Bez reči, smrknuta čela, Lari p pasa opasač i dugim koracima počeo da grabi prema krčmi na drugom kraju grada.

Starica je krenula za njim, ali brzo odustala.

– Jadni prokletniče. Za tebe,

gleda, nigde neće biti mira. Krenuo si stazom koja ne vodi nikuda sem u smrt. Neka te čuva onaj koji sve vidi – reče kroz suze.

Dok je Lari odmicao sve brže, starica ostade na putu ispred kuće.

U krčmi je vladala tišina. U prvoj prostoriji, kraj šanka, sedele su dve devojke i plakale. Lari prođe pored njih i ode u sobu u kojoj je stanovala Ketī. Devojka je ležala na podu sva u krvi. Jedva je disala. Lari se saže i nežno je podiže na ležaj. Ketī bolno zastenja kad ju je podigao i za trenutak otvori oči.

– Lari ... znala sam ... da ću te ... videti ... još jed ...

– Krv joj pokulja na usta. Ona čvrsto uhvati Larijevu šaku ali stisak odmah popusti i ruka joj umorno klonu. Njene crne oči prekrivene senkom smrti kao da su gledale Donegana pravo u zenice. Lari pomilova njenu crnu, zamršenu kosu, a onda siđe u salun.

Frenk je sedeo u samom uglu. Kraj njega su sedela još dva momka, ali Lari kao da ih nije primetio.

– Ustaj! – dreknu on na Frenka.

Frenk pogleda svoje pajtaše i naj-zad prikupi hrabrost.

Potegao je koliko je brže mogao, ali je sa užasom ustanovio da kuršumi već lete u njegovom pravcu. Prostreljene glave i sa dve kugle u grudima tresnuo je o zid iza sebe, a onda se kao pajac od krpe srozao na pod.

Njegovi pajtaši skočiše, ali ih preteći sjaj u Larijevim očima zaustavi u mestu.

– Samo napred, momci, šta čekate? – izazivao ih je Lari.

Onda vrati kolt u futrolu i krene ka vratima. Tada jedan od Frenkovih pratilaca odluči da okuša sreću. Brzo je izvadio kolt i nanišanio u široka leđa čoveka na vratima. Već je počeo zlorado da se smeška kad ga Crni Aš jednostavno izreše-ta iz neposredne blizine.

Lari se baci u stranu i poteže kolt, ali odmah shvati da je opasnost prošla.

– Hvala, prijatelju – dobaci on kockaru i izađe.

– Nema na čemu, prijatelju. Samo vraćam dug – tiho reče kockar skupljajući karte sa stola.

Do ranog proleća niko više nije video Larija, iako je sve vreme proveo kod gospođe Voren. Kada je sneg okopnio, Lari je jednog jutra osedlao konja, oprostio se od stari-ce i odjahao na jug.

– Možda ćeš ovog puta uspeti, sinko – šaputala je starica za njim znajući za čime žudi mršavi revolveraš.

Stajala je na ulici i onda kada je Lari već bio daleko odmakao od Lordvila, na svom putu prema novom suncu ili u susret dami u crnom.

B. B.

U SLEDEĆEM
BROJU

LAŽNI ŠERIF

